JUDITH SMITH

Acuzat de crimă

Traducerea și adaptarea în limba română de

ILEANA DINU.

ALCRIS

Capitolul 1

Patrick Ogilvie ateriză într-o după-amiază caldă de vară pe aeroportul din Nisa. După ce coborî din avion se îndreptă spre parcare cu servieta într-o mână, dar nu apucă să facă prea mulți pași, că se auzi strigat.

– Patrick, hei, Patrick!

Luat pe neașteptate, se opri în mijlocul parcării, se întoarse și văzu o fată alergând spre el. Arăta mai mult a băiat, era înaltă, slabă, îmbrăcată într-o pereche de pantaloni strâmți și o jachetă de catifea, singurul element feminin al îmbrăcămintii ei fiind bluza albă cu o garnitură de dantelă.

– Rae! Ce naiba cauți aici? zise Patrick atât de uimit încât nici nu mai putu simula că era încântat s-o vadă, lucru pe care însă Rae Dunhill nu păru să-l observe; ea întinse brațele și-l luă de gât, apoi îl sărută de parcă nu l-ar fi văzut de foarte mult timp.

– M-a sunat Graham de dimineață și mi-a spus că vii cu avionul ăsta, zise fata abia trăgându-și sufletul. Slavă Domnului că te-am văzut imediat, am venit în ultimul moment și nu eram sigură că te mai prind. Ca de obicei, traficul mi-a făcut probleme.

– De fapt, avionul nostru a întârziat, trebuia să aterizăm acum o jumătate de oră, îi explică Patrick fără nici un zâmbet, încercând să scape de mâinile agățate de gâtul lui. Stai la Nisa? Am crezut că ești pe undeva pe Riviera Italiană!

– Stau aici, încuviință Rae făcându-i cu ochiul.

Patrick se încruntă. N-ar fi trebuit să-i spună editorului lor, Graham Clive, că se duce la Nisa, sau cel puțin să nu-i fi spus ora la care pleca avionul de la Heathrow. Ar fi trebuit să știe că Graham va lua imediat legătura cu Rae. Oare ce altceva îi mai spusese acesta?

– Stau la Bordighera, aproape de granița cu Franța, sunt cu niște prieteni americani, Alex și Susan Jane Holtner, i se confesă Rae. Îl mai ții minte pe Alex? El este cel care face desene animate. Știi tu, seriile alea haioase cu indianul care ajunge la New York... mai știi cum i-a rămas scalpul pe un zgârie nori...

Patrick încuviință cu indiferență.

– Da, umorul ăla tâmpit care mie nu-mi spune nimic.

– Mie îmi place, zise Rae indignată. Am fost colegă de școală cu Susan Jane, era cea mai bună prietenă a mea și am păstrat legătura. Ea și Alex au o vilă minunată la Bordighera. Vin în fiecare vară aici pentru trei luni; m-au invitat de multe ori să stau aici cu ei, dar mereu am fost ocupată cu altceva. În sfârșit, anul ăsta am reușit să rup ceva timp pentru a fi cu ei.

– Aveai nevoie de o vacanță, o aprobă Patrick, ai muncit prea mult în ultimul timp.

– Ca și tine, Patrick. Și tu ai nevoie de câteva săptămâni de soare și distracție, zise Rae strecurându-și mâna pe sub brațul lui, pe când ieșeau în soarele care mai ardea încă, deși era aproape de apus. Patrick duse mâna streașină la ochi pentru a privi cerul albastru fără nici un nor și-și îndreptă ochelarii de soare, care-i alunecaseră pe nas.

– Recunosc că sunt foarte obosit, de asta am și venit aici, pentru câteva săptămâni de liniște, zise el eliberându-și ostentativ brațul din mâna ei, sperând că ea va înțelege mesajul.

Dar Rae nu se descuraja atât de ușor.

– Nu vei avea parte de liniștea pe care o dorești dacă stai la vreun hotel, în Nisa. Trebuie să vii cu mine la Bordighera; a fost de fapt ideea lui Alex. Lui și lui Susan le place să aibă casa plină de prieteni, abia așteptau să te cunoască de când le-am vorbit despre tine.

Patrick nu știa cum să se eschiveze.

– Le mulțumesc, sunt foarte amabili, dar eu mi-am rezervat deja cameră la hotel, nu mai pot schimba nimic acum.

Rae dădea semne de nerăbdare.

– Cum să nu poți? Nu te prosti, Patrick! Vila lor este atât de confortabilă, n-o poți compara cu hotelurile pe care eu nu le suport pentru că te depersonalizează. Putem suna chiar acum să anulăm rezervarea. Ne va lua câteva ore ca să ajungem la Bordighera.

Iarăși începe, se gândi Patrick disperat, fata asta simte nevoia să-mi facă ordine în viață. Chiar de cum începuseră să lucreze împreună, Rae îi spusese ce are de făcut, luase hotărâri în numele lui, de parcă i-ar fi dat cineva dreptul de a o face, dar el nu se împotrivise pentru că Rae Dunhill era o tipă pe care o admira.

La numai douăzeci și opt de ani ea avea deja două best seller-uri. Lui Patrick îi plăcuse stilul ei încă dinainte de a o cunoaște și de a fi invitat să ilustreze o serie nouă de cărți la care lucra ea.

Cărțile ei pentru copii erau extraordinare: originale, sensibile, pline de duioșie. Ca și ea, de altfel, își spuse Patrick. Era o femeie fascinantă, cu o incredibilă energie, căreia îi plăcea să pună ordine în viețile oamenilor cu care intra în contact. Dar Patrick nu suporta ca femeile să-i conducă viața și să-i spună ce are de făcut, chiar dacă asta era în folosul lui.

– Prietenii tăi sunt foarte amabili, dar aș prefera să stau la hotel. Îmi pare rău. Nici nu încercă s-o privească în ochi, sau să simuleze că-i pare rău. Uite ce este, Rae, sunt foarte obosit, nu mă încântă să fac conversație cu străinii.

– Ar trebui să încerci, Patrick, începu ea, iar el își pierdu dintr-o dată răbdarea și o repezi.

– Vrei să încetezi să-mi spui ce am de făcut?

O simți cum se încordează. Fata avea o figură deosebită, deși nu se putea numi frumoasă: slabă, cu pomeți proeminenți, cu ochi negri sfredelitori, păr negru tuns băiețește, urechi mici.

După ce se lăsă luată prin surprindere, Rae își reveni numaidecât.

– Scuză-mă, Patrick, n-am realizat că am întrecut măsura.

Patrick întoarse capul, își trecu valiza în mâna cealaltă îndreptându-se spre zona în care se parcau taxiurile, sperând că Rae va înțelege și-l va lăsa în pace. Dar ea n-o făcu, ba dimpotrivă, continuă să vină după el. Patrick o ignoră.

– Graham mi-a spus despre Laura, zise ea, îmi pare rău, Patrick.

Patrick se crispă, apoi simți cum roșește.

– Graham vorbește prea mult!

Patrick cinase cu Graham, chiar după ruperea logodnei lui cu Laura și, după cum era de așteptat, nu vorbise decât despre ea. Graham fusese un ascultător bun, iar Patrick nu realizase că vorbise prea mult, decât când era prea târziu.

– Bănuiesc că le-ai spus tuturor prietenilor tăi ce mi s-a întâmplat, poate că de asta m-au invitat la vila lor. Ei bine, nu am nevoie de simpatia lor, sau a ta. Nu sunt primul bărbat părăsit de o femeie și nu voi fi nici ultimul! N-o să mor din asta!

– Sigur n-o vei face, iar eu n-am spus nimănui despre Laura, zise ea pe un ton liniștitor, dar asta îl făcu pe Patrick să-și piardă cumpătul și mai tare și se zburli ca o pisică a cărei blană fusese periată în răspăr.

– N-am chef să vorbesc despre Laura! izbucni el. Nu-i convenea să vorbească despre ea, dar nu putea să nu se gândească la ea. Cât timp va dura până va depăși această durere? Nu era ca o durere de cap sau ca o migrenă, căci avusese unele destul de puternice atunci când muncea foarte mult și prin fața ochilor începeau să-i treacă semne sinuoase care-l făceau să i se întunece vederea. Dar pe atunci știa că poate să scape de ele, putea să ia niște pilule și să se odihnească într-o cameră întunecoasă.

Dar cu durerea pe care o simțea atât de puternic acum, nu putea face nimic. Nu știa cât o să dureze și nu exista nici un leac împotriva ei.

– O să dureze mult până să găsești un taxi în zona asta aglomerată, sublinie Rae. Lasă-mă să te duc la hotel, măcar.

El ezită, ceea ce însemna un câștig pentru Rae.

– Hai, vino, insistă ea și-l luă de braț, ducându-l pe sub palmieri, și descuie portiera Fiatului.

– Bine, capitulă Patrick, dar nu vom discuta acest subiect atât de dureros pentru mine.

– Nici n-o să pomenesc numele Laurei, promise Rae.

Dar o făcuse. Laura. Numele ei îi răsucea un cuțit într-o rană deschisă. Laura, cum ai putut să-mi faci asta?

Când era mai tânăr nu avea probleme, atrăgea foarte multe fete și asta nu pentru că era un bărbat prezentabil, nu gândise niciodată așa. Dar aflase încă din adolescență că avea un farmec anume pentru care îl preferau fetele. Poate că era statura lui: era bine clădit, înalt, făcuse mult sport, era musculos și se îmbrăca bine.

Dar el crezuse dintotdeauna că fetele îl plăceau pentru felul lui de a fi: era vesel, sociabil, râdea și glumea mereu, căci nu luase niciodată lucrurile în serios până n-o cunoscuse pe Laura.

Și acum era la pământ și nimeni și nimic nu-l putea face să depășească situația.

Știuse de la început că Laura nu-l iubea așa cum o iubea el. Poate că pe el îl atrăsese tocmai felul ei rece de a fi. Laura fusese o provocare după ce cunoscuse multe fete pe care le cucerise prea ușor. Dintr-o singură privire, el știuse că fata îi furase inima. Fusese o experiență ciudată, dar până atunci el nu știuse cum este să-ți bată inima atât de repede.

Patrick realizase imediat că Laura îi furase inima. Frumoasă și deșteaptă, ea era vânată de mulți bărbați și se complăcea în situația asta; se deosebea de fetele întâlnite până atunci de Patrick. Aproape toate fuseseră gata să sacrifice totul pentru el, să se mute cu el, să-i gătească, să-i spele. Nu și Laura: ea era prea ocupată cu agenția ei de relații publice, nu era genul de femeie casnică. Mâncau foarte des la restaurant, iar când o făceau acasă, el era cel care gătea.

De fapt, îi plăcea gătitul, și știa să facă și alte lucruri practice, să picteze, să modeleze argilă, să calce rufe sau să-și îngrijească locuința. Avea multă răbdare cu oamenii, cu lucrurile. Indiferent ce ar fi făcut, lui îi plăcea să facă lucrurile bine, dar le făcea chiar cu pasiune când erau pentru Laura.

Laura... numele ei era ca un ecou, ca o muzică pe care și-o amintea cu drag. Laura era ca o dimineață rece de iarnă, distantă, ca orizontul pe care-l văzu când Fiatul lui Rae o luă pe Promenade des Anglais, apoi de-a lungul țărmului.

El dorise permanent o fată la care să viseze, o fată cu care să vrea să se căsătorească într-o bună zi, iar când o văzuse prima oară pe Laura, ea se potrivise perfect cu această imagine: cu ochii aceia verzi, oblici, ca de pisică, pomeții proeminenți, părul blond, trupul zvelt și trăsături atât de delicate.

Odată o întrebase:

– Te-ai gândit vreodată la bărbatul cu care te vei căsători? Ce fel de bărbat ți-ar plăcea? Desigur, el sperase atunci că ea va spune că-și dorea un bărbat ca el.

– Sigur că da, cine nu se gândește la omul care-i va fi alături toată viața? Va trebui să împartă totul cu mine. Bărbatul care să gătească în locul meu când sunt obosită, să facă cumpărăturile când eu am de lucru până târziu, care să nu aibă pretenția să-l aștept cum îl aștepta mama pe tata, de parcă ea ar fi fost servitoarea și el stăpânul. Niciodată n-aș accepta o astfel de relație, mi-am spus asta încă din copilărie.

Cum fusese atât de naiv? Făcuse tot ce-i spusese ea, încercase să fie bărbatul pe care și-l dorea ea, dar totul

fusese în zadar, Laura tot îl părăsise. De acum nu va mai fi sclavul nici unei femei. Sclavii sunt făcuți doar pentru a fi călcați în picioare, se gândi el. Poate că și din cauza asta l-a lăsat Laura. Fusese un naiv, se minți de la început spunându-și că ea era o femeie prea ocupată care nu avea timp pentru dragoste, că era o femeie foarte ambițioasă căreia afacerile îi secătuiau energia și-i captau toată atenția. Dar el nu-și pierdea speranța că într-o zi Laura va da frâu liber emoțiilor sale, iar el va fi alături de ea, pentru a le primi. Dar se înșelase teribil. Căci în pofida tuturor calităților pe care le-ar fi dorit ea la un bărbat: dragoste, docilitate, tandrețe, îl părăsise pentru un bărbat care era exact opusul acestui prototip. Pentru un bărbat total nepotrivit ei, alături de care o femeie care ea nu putea să-și afle fericirea.

Patrick nu-și revenise încă de pe urma șocului. Cine ar fi presupus că se vor întâmpla toate astea? Își mai făcuse el probleme, ce-i drept, că într-o zi Laura va găsi un bărbat care va ajunge mai aproape de inima ei, lucru pe care Patrick era conștient că nu-l reușise, dar niciodată nu crezuse că acesta ar putea fi Josh Kern.

Era tipul fermierului agresiv și prost crescut din Yorkshire, a cărui mitocănie sărea în ochi imediat. Bineînțeles, o pusese la punct pe Laura din primele

cuvinte. Patrick nu-și imaginase că Laura l-ar putea place pe acest Josh. Ea era o femeie sofisticată, frumoasă, ce putea să aibă comun cu un neanderthal, care distrugea totul în calea lui, prin lipsa de tandrețe și farmec? Nu și-l imagina schimbând scutecele copilului, sau pregătindu-i Laurei cafeaua.

De cum îl cunoscuse, Laura repetase de nenumărate ori cât îi displăcea individul, și Patrick chiar o crezuse, până când, ajungând într-o după amiază pe neașteptate acasă la ea, îl găsise acolo. Nu fusese nevoie ca Laura să-i spună că s-a îndrăgostit de acel individ, se vedea de la o poștă după felul în care-l privea, după cum i se adresa. Înflorise, era toată numai pasiune și tandrețe.

Patrick se blocă. Privindu-l, Rae observă că se încordase subit și-i puse o mână pe braț.

– Patrick, nu vreau să te văd trist!

El își trăsese mâna, cu oarecare brutalitate.

– De câte ori să-ți mai spun că nu vreau să fiu consolat? Lasă-mă în pace, Rae!

Simțea nevoia să fie singur căci durerea îi pulsa prin fiecare venă. Își dori ca Rae să nu-l fi așteptat la aeroport.

– La ce hotel stai? îl întrebă ea trezindu-l din gânduri, iar când el îi spuse numele acestuia, ea adăugă:

a, da, știu, acel hotel din secolul nouăsprezece, cu balcoane din fier forjat. Apoi Rae își strecură mașina cu îndemânare prin traficul acela aglomerat care se derula de-a lungul Promenadei des Anglais, apoi pe Baie des Anges.

– Cum merge noua ta carte? o întrebă el brusc, iar ea fu nevoită să-i răspundă.

Rae scrisese cărți pentru copii încă de pe vremea studenției. Una dintre primele ei povestiri devenise best-seller, apoi fusese ecranizată, aducându-i faima și dacă nu bogăția, măcar independența financiară.

Patrick fusese entuziasmat când ea-i ceruse să-i ilustreze o carte, ceva care avea la bază o legendă. Avea șansa să lucreze cu o scriitoare pe care o admira și o lăsase pe Rae de la început să facă lucrurile în felul ei.

Poate că asta fusese prima lui greșeală. Poate că sărise prea repede să-i satisfacă toate capriciile. Atât ei cât și Laurei. Nu m-am impus niciuneia, le-am lăsat să facă ce-au vrut din mine, se gândi Patrick. Oare Laura ajunsese să mă disprețuiască? se întrebă el. Dar gata de acum, Patrick, nu te mai gândi la ea.

Părăsiră Promenade, luară o curbă, apoi alta. Briza îi dădu părul peste cap, iar el încercă să și-l aranjeze după ce o surprinse pe Rae aruncându-i o privire discretă cu coada ochiului. Rae încerca să-i ghicească gândurile, ceea ce pe el îl făcu să devină și mai rigid.

– Gata, ai ajuns, zise ea trăgând mașina în fața hotelului.

– Îți mulțumesc, Rae, și încercă să-i zâmbească dar nu reuși decât o grimasă jalnică. Nu era vina ei că rămăsese el fără logodnică, nu trebuia să fie atât de morocănos cu ea.

– Mi-a făcut plăcere să te aduc, zise Rae punându-i o mână pe braț. Patrick...

– Rae! Fără întrebări, te rog.

– Îmi promiți cel puțin c-o să vii la sfârșitul săptămânii la Bordighera? O să facem un grătar, Alex este renumit pentru asta. Te rog să vii!

– De câte ori să-ți repet, Rae? sări el, speriindu-se de propria-i voce care suna cam hodorogit. Te-am rugat să mă lași în pace! Și nu mă mai privi așa! Patrick încercă să se calmeze dar fără succes, se simțea foarte încordat. Văzu atunci cum fetei îi tremura mâna pe volan.

De ce naiba mă răzbun pe ea? Este atât de mică, cu toate pretențiile de conducător, în pofida aerului ei de siguranță.

– Bine, Rae, zise el într-un târziu, o să vin sâmbătă seara. Dar numai în acest weekend.

– Va fi grozav! se entuziasmă ea. Sunt atât de fericită, Patrick! O să ne distrăm bine, iar tu o să-i îndrăgești pe Alex și Susan Jane, sunt un cuplu foarte simpatic.

– Le va trebui umor dacă vor sta cu mine, zise Patrick îngândurat.

Rae începu să râdă, apoi brusc deveni serioasă.

– Patrick, știu că nu vrei să vorbești despre asta, dar trebuie să te întreb... Laura... mă întreb ce-ar zice dacă ar afla că ești cu mine... mai ales într-un weekend. Mi-amintesc că nu i-a picat prea bine când a trebuit să-ți schimbi planurile și să nu te mai vezi cu ea la Amsterdam, din cauza lucrărilor care ne așteptau la Roma. Sper că nu v-ați certat atunci... Ea nu era... geloasă pe mine, sper? Nu vreau să fi fost eu cauza despărțirii voastre.

Rae se opri brusc din șirul ei de vorbe, roșind.

Patrick pufni disprețuitor.

– Ce idei ciudate ai, Rae! Parcă Laura a făcut atunci o remarcă stupidă legată de noi doi...

Rae se înroși.

– O, nu...

– Stai liniștită, nu din cauza ta ne-am despărțit. Laura se folosea de tine drept pretext, iar eu i-am spus că nu trebuie să se prefacă nici un moment că ar crede ce auzea!

– Da, ar fi fost o prostie, încuviință Rae palidă, fără chef.

Patrick fixa fațada hotelului, ridicat în timpul celui de al doilea Imperiu, într-un stil pompos, cu prea multe decorațiuni.

– Patrick, încă odată îți spun...îmi...

– Rae, te rog să nu repeți că-ți pare rău, n-aș mai suporta asta!

Un claxon puternic readuse atenția amândurora asupra drumului. Era un coșmar să găsești un loc de parcare la Nisa. Uneori oamenii parcau mașinile pe două sau trei rânduri.

Mașina lui Rae bloca drumul în acel moment. Ea trase puternic de volan și urcă mașina pe trotuar, pentru a face celui din spatele ei loc să treacă. În trecere șoferul îi spuse o grosolănie în franceză, dar ea continuă să-și ceară scuze. Dar după ce trecu de ea, el făcu ceea ce ar fi făcut orice francez care are probleme cu o șoferiță, se întoarse și o privi. De fapt, Rae era o femeie foarte șic.

– Ar trebui să cobor înainte să primești amendă pentru că te-ai urcat pe trotuar, zise Patrick, deschizând portiera mașinii.

– Ce zici, n-ar fi mai bine să te iau eu de la hotel sâmbătă dimineața? La zece de exemplu? Am putea ajunge la timp pentru prânz. Să ai pașaportul la tine, Patrick, îi mai spuse ea.

Patrick dădu din cap și o luă la fugă spre hotel. Peste câteva minute era deja în camera cu vedere spre Baie des Ange, cea plină de palmieri. Se dezbrăcă, făcu un duș, trase transperantele și dormi bine câteva ore.

Se hotărâse să plece pe Coasta de Azur, pentru că nu cunoștea prea bine locurile și nu avea cu cine să se întâlnească. Mai încerca încă să-și dea seama ce se întâmpla cu el. Tot ceea ce știa era că nimic din viața lui nu va mai fi la fel, nici chiar el însuși și că va trece mult timp să se obișnuiască cu ceea ce i se întâmplase.

Cină într-un restaurant mic din apropierea hotelului, căci hotelul lui, ca toate hotelurile franțuzești mici, nu avea restaurant; se plimbă îmbrăcat în jeanși albi și tricou, bău o bere pe o terasă, apoi se culcă din nou cu zgomotul făcut de traficul orașului în urechi.

Dimineața se trezi, bău o cafea, mâncă un croissant și făcu plajă până la ora prânzului. Mâncă din nou, se întoarse la hotel, dormi din nou, cină la același restaurant, se plimbă seara, bău o bere și iar dormi. Trecură conform acestei rutine care îi mai alină suferința și-l introduse în monotonie, apoi veni sâmbăta și sosi Rae, cu părul ei tuns scurt, în bătaia vântului. Îmbrăcată într-o rochie de bumbac albă cu flori violete și frunze verzi, ea-l întrebă:

– Gata, Patrick?

El își luase un sac cu câteva lucruri de noapte, îl aruncă în spatele mașinii, se așeză lângă ea și porniră. Rae conducea bine și vorbea despre ideile ei pentru o nouă ilustrație de carte. La punctul vamal se așezară după mașinile care se aflau acolo.

– Granița este cam aglomerată sâmbăta. Ce-o să faci după ce terminăm lucrul la cărți, Patrick? Te întorci la New York?

El scutură din cap fără a o privi. Ar fi vrut să fie foarte departe de tot ceea ce însemna Laura. Dacă se întorcea acolo ar fi dat peste ea fără să vrea.

– Și atunci, ce-o să faci? insistă Rae.

– Cred că mă stabilesc în Italia.

O simți cum se crispează, se vedea că nu se așteptase la acest răspuns.

Trecură granița la câteva minute după aceea, apoi o luară pe autostrada către Bordighera, și Patrick se lăsă furat de frumusețea peisajului cu măslini și arborii de bougainvillaea. Deodată Rae încetini și introduse o fișă metalică într-un panou electronic montat la poartă. Porțile se deschiseră imediat, iar Patrick se uită cu ochi mari la vila de care se apropiau: era o construcție enormă, cu câteva niveluri, pereții albi, acoperișul roșu de cărămidă, obloane negre. Un brad creștea foarte aproape de casă iar conurile lui cădeau pe aleea din fața acesteia; se vedeau ghivece în care creștea geranium, o pisică tărcată dormea chiar în fața ușii de la intrare, mireasma trandafirilor și a iasomiei umplea aerul, era, într-un cuvânt, un loc minunat.

– Cum ți se pare? întrebă Rae.

Alex și Susan Holtner le ieșiră în întâmpinare.

– Bine ați venit, spuse Alex întinzându-i mâna. Era un bărbat înalt, trecut de patruzeci de ani, cu părul roșcat, mustața subțire, ochelari și pistrui.

– Bine v-am găsit și mulțumesc pentru invitație. Eu sunt Patrick Ogilvie, spuse el încercând să nu se uite insistent la soția acestuia. Nu era prea ușor, căci femeia era uluitor de frumoasă și purta cel mai minuscul bikini pe care-l văzuse el vreodată. Era înaltă, sexy, genul de femeie care fură mințile oricui, mult mai tânără decât soțul ei. Avea părul castaniu roșcat, fața încadrată de bucle, ochii îi erau albaștri, nasul cârn și gura cu buze pline.

– Susan Jane, soția mea, i-o prezentă Alex Holtner, iar Patrick îi intinse mâna, încercând să nu se uite prea insistent la trupul acela minunat.

– Rae ne-a înnebunit, mereu ne vorbește de tine, abia așteptam să te cunoaștem, zise femeia. Alex este deja gelos pe tine!

– Aș fi vrut să am jumătate din talentul tău, dar din păcate nu știu decât să fac benzi desenate, interveni și Alex Holtner.

– Da, sunt nemaipomenite, nu mi-a scăpat nici una, zise Patrick zâmbind.

– Acum, după ce am terminat cu complimentele, Rae îți va arăta camera ta. Te așteptăm să mâncăm aici, pe terasă.

– Ar fi grozav, zise Patrick. Bănuiesc că este foarte cald în interiorul vilei.

Alex își luă soția de umeri, iar Patrick simți o durere puternică în dreptul inimii, spunându-și că el nu va avea parte de asemenea gesturi intime cu ființa iubită.

Spre seară, începură să se adune prietenii care soseau cu mașinile lor sau pe jos, căci unii veneau de la vilele alăturate. Locul în care urma să aibă loc petrecerea se afla aproape de plajă, iar invitații, dacă doreau, puteau să facă baie în piscina aflată în spatele casei, unde se afla și un bar cu mese la care fiecare putea să bea ceva răcoritor. Lumini colorate erau atârnate prin copaci și muzica pop răzbătea până departe. Înainte de începerea petrecerii Patrick îi ajutase să ducă scaunele, tacâmurile, tăvile cu sticle și pahare pe terasă.

Unii dintre musafiri înotau în piscină, alții dansau, se plimbau, discutau.

Patrick încercă să se atașeze unuia dintre grupuri și la un moment dat inima îi tresări când văzu din spate o fată cu părul blond ca al Laurei. Făcu câțiva pași spre ea, dar tocmai atunci muzica se opri și fata se întoarse spre el. Nu semăna deloc cu Laura. Inima lui

Patrick își regăsi ritmul obișnuit, dar fata îl privea intrigată, de parcă i-ar fi surprins privirea concentrată asupra ei. Avea ochi albaștri, după cum remarcă el cu tristețe, nu avea mai mult de douăzeci de ani, dar trăsăturile ei erau mai pline, mai generoase, mai conturate decât ale Laurei. Patrick întoarse capul dezamăgit, sorbi vinul rămas în pahar și îl puse jos.

Fata îl privea cu multă atenție acum, de parcă ar fi simțit că el se concentrase o vreme asupra ei.

– Vino să dansezi cu noi, se auzi o voce și el se încordă întorcându-se spre direcția din care se auzise. Era sigur că vocea aparținea fetei pe care o fixase. Avea o voce de copil, iar după accent părea a fi americancă. Vreo rudă a lui Alex? Își aminti că la prânz se discutase despre o nepoată a acestuia, studentă la arte, care venea direct de la Florența unde studiase arta Renașterii la niște cursuri de vară.

– Vorbești engleza? îl întrebă fata privindu-l cu ochii ei albaștri, cu gene puternic conturate cu ajutorul rimelului. Pe moment, Patrick fu luat prin surprindere de invitația adresată de gura cu buze atât de generoase. Fata avea o rochie cu decolteu îndrăzneț în care se putea vedea clar locul de unde începeau

sânii. Ea veni mai aproape, întinse o mână, iar el se simți tentat pe moment. Putea pretinde, atâta cât dura dansul c-o ține în brațe pe Laura. Dar în ultimul moment o refuză dezgustat.

– Mulțumesc, eu nu dansez, spuse el brusc, se întoarse și plecă. Ar fi fost o nebunie să danseze cu ea, s-ar fi aflat în situația unui alcoolic care se mai păcălește cu un pahar spunându-și că nu va fi riscant. N-o va uita niciodată pe Laura în felul ăsta și nici n-ar fi corect s-o folosească pe fată ca pe o marionetă pentru fanteziile lui. Era atât de tânără, avea pielea ca o piersică și o senzualitate aproape inconștientă a șoldurilor. Fata îi stârnise interesul prin asemănarea cu ființa iubită. Era clar că nu mai putea sta acum la petrecere. Se depărtă de muzică, de lumini, de râsete, de voci, se strecură printre copaci, își scoase sandalele, și se plimbă desculț pe plajă. Merse fără să știe unde va ajunge, apoi se așeză pe țărmul mării unde stătu aproape o oră, purtat de gânduri, după care se ridică brusc, își scutură nisipul de pe pantaloni și porni înapoi spre vilă.

Lumea se distra, mânca și bea; reuși să se strecoare în casă fără a fi observat, se duse direct în camera lui și se culcă.

Afară, petrecerea era în plină desfășurare. Reuși să adoarmă dar nu pentru mult timp căci deodată ușa se deschise brusc și pătrunseră în cameră câțiva bărbați îmbrăcați în uniforme.

– Ce naiba faci aici? întrebă unul dintre ei. Se învârtiră apoi prin încăpere, păzindu-l de parcă s-ar fi așteptat ca el să facă o mișcare violentă. Patrick observă că erau îmbrăcați cu uniforme de poliție, pe care scria cu litere mari Carabinieri. Ce naiba se întâmplase?

– Ești Patrick Ogilvie?

Patrick se întoarse spre cel care-i vorbise, un bărbat scund care părea să aibă vreo patruzeci de ani, o figură de bătăuș, nebărbierit.

– Da, eu sunt Patrick Ogilvie. Dumneata cine ești? De ce ați dat buzna în încăpere?

– Sunt ofițerul Saltini de la Poliție. Îmbracă-te, nu-mi place să discut cu oamenii care dorm goi în pat. Cu astea ai fost îmbrăcat aseară? zise omul privind spre hainele lui Patrick, aruncate pe un scaun. Ai fost pe plajă? De unde sunt petele astea? Apă sărată? Nisip? Un altul îi întinse un sac de plastic în care omul puse îmbrăcămintea lui Patrick.

– De ce-mi luați hainele? Ce se întâmplă? repetă Patrick, deranjat de felul în care fusese trezit și de răceala pe care o sesiza în ochii bărbaților.

Saltini îl întrebă, cu mai mult calm de data asta:

– De când ai venit în cameră?

– Nu știu, bâigui Patrick, am venit și m-am culcat imediat. Poate de vreo două ore.

– Ești sigur? Nu de o oră?

– Nu, cred că de două ore.

– Atunci, îmbracă-te și vino cu noi la secție.

– Nu fac nici o mișcare până când nu mi se spune ce s-a întâmplat!

Saltini făcu un gest cu capul spre ușă și ceilalți polițiști ieșiră imediat.

– A fost atacată o fată.

– Rae? Sper că nu ea.

– Nu, domnule, nu așa se numește, este o americancă blondă cu care ai fost văzut vorbind, la petrecere.

– Da, mi-amintesc, am refuzat-o la dans.

– Unii te-au văzut privind-o insistent.

– Da, semăna foarte mult cu o cunoștință a mea. Dar cred că i-am spus numai că nu dansez, nimic altceva.

– Descrierea atacatorului, făcută de fată, se potrivește mult cu felul în care arăți.

Capitolul 2

Doi ani trecuseră de la acest incident, iar Patrick încă mai avea coșmaruri. Nu în fiecare noapte ci doar atunci când era obosit și încordat.

Își aminti cum ofițerul Saltini îl lăsase pe un subaltern să-l păzească pe când se îmbrăca. Patrick începuse să arunce pe el în mare grabă lucrurile, de fapt pusese ce-i căzuse mai întâi în mână, lenjerie curată, un tricou alb și o pereche de jeanși negri, fiind nevoit să se încalțe cu niște pantofi sport căci Saltini îi luase sandalele cu care fusese pe plajă. El ceruse voie să se ducă la baie, și i se permisese s-o facă, se spălase pe față, se pieptănase dar făcuse astea cu ușa deschisă, din ordinul lui Saltini.

– Chiar trebuie să te postezi aici, în fața ușii? îl întrebase el.

– Ordinele trebuie respectate.

Patrick știa că este nevinovat, dar cu toate astea fiind foarte încordat, începu să transpire exagerat de mult, să i se usuce gura, iar capul îi plesnea de întrebări. De ce dăduse fata descrierea lui? Ce se va întâmpla acum? Unde-l vor duce? Ce ar trebui să facă el?

– Să mergem, spuse ofițerul cel tânăr și-l înșfăcă de braț, împingându-l apoi pe scări. Îmi pare rău pentru dumneata, mai spuse el, fără însă a slăbi strânsoarea.

Patrick nu avea nevoie nici de mila și nici de compasiunea acestuia dar nu spuse nimic. Nu era compasiune ceea ce citea în ochii ofițerului. Era conștient că nu putea fi acuzat, așa că nu înțelegea de ce era supus la un asemenea tratament.

Îndreptându-se spre ieșirea din vilă, își aminti unde stătuse cu Rae, vorbind și bând un pahar de Martini înainte de începerea petrecerii, într-una din încăperile vilei, o cameră imensă, cu pardoseală de marmură, și multe picturi.

Acum, vila era plină de lume, dar invitații stăteau retrași, fără să scoată o vorbă. Toți întoarseră capul la ivirea lui și el roși, de parcă privirile lor îl făcuseră să se simtă vinovat. Atunci înțelese că toată lumea, fără nici o excepție, considera că el o atacase pe fată.

Alex Holtner se afla în mijlocul invitaților săi, se îmbrăcase cu jachetă de parcă i-ar fi fost frig, era palid și avea un aspect jalnic comparat cu momentul în care se făcuseră prezentările. Îl privi lung pe Patrick, cu ură chiar, apoi se ridică de pe scaunul pe care era așezat și vru să vină spre el pentru a-l lovi. Susan Jane Holtner se afla lângă soțul ei și puse mâna pe umărul lui oprindu-l la timp. Din fericire, Patrick fu scutit de privirile acuzatoare ale invitaților căci după o secundă fu evacuat din încăpere. Era noapte, dar poliția aprinsese faruri puternice pentru a lumina locul ca ziua. Peste tot se vedeau mașini de poliție, iar ofițerii se mișcau de colo-colo absorbiți de ceea ce făceau. Dar când Patrick fu scos pe ușa vilei înlemniră toți. În trecere el o zări și pe Rae; era albă la față, ochii îi ardeau. Fata îl văzu în ultimul moment și deschise gura de parcă ar fi vrut să-i spună ceva. Oare și ea îl considera vinovat? Ea îl cunoștea mai bine decât ceilalți!

Patrick își dori să poată vorbi cu ea, să-i explice că nu are nici un amestec în ceea ce s-a petrecut. Oare ea l-ar crede? Părea atât de șocată! Iar dacă Rae îl credea capabil să violeze o fată, și el trebuia să se considere capabil de un astfel de gest. Simți undele de ură străbătând până la el dinspre cei prezenți.

După câțiva ani, când își amintea de cele întâmplate era la fel de dezorientat, și avea aceeași impresie, că trăiește un coșmar. Tot mai spera că dacă se va trezi lucrurile vor fi altfel. Pe atunci știa că nu are de ales și se lăsase dus de polițiști. Pe când mașina ieșea din curtea vilei un polițist din spatele lui îi puse o mână puternică pe ceafă și-i apăsă capul în jos.

– Paparazzi! îi explică el, iar Patrick, aflat sub influența celor petrecute, nici nu înțelese semnificația gestului. Apoi, pe măsură ce mașina înainta auzi și văzu oameni furioși care se repezeau spre ea lovind cu pumnii, împingând-o din ambele părți. Se aprindeau blitzuri, oamenii strigau la el și proferau amenințări. În momentul acela mașina demară în viteză, Patrick fu și el aruncat în față, iar polițistul din spatele lui îl apucă de gulerul cămășii pentru a nu se lovi cu capul de parbriz. Era amețit, îl durea capul și urechile îi zvâcneau. Drumul nu dură prea mult și la coborâre fu întâmpinat de alți oameni care rosteau aceleași amenințări. Unul dintre polițiști îi puse o pătură pe cap și-l conduse spre clădire.

Prima persoană pe care o văzu imediat ce îl duseră într-una din încăperile secției de poliție fu un medic.

Acesta îi ceru să se dezbrace și-l examină atent. Lui Patrick i se păru că omul târâia microscopul pe trupul lui căci îi examină extrem de minuțios fiecare orificiu, fiecare por al pielii, fiecare fir de păr, îi luă probe de urină, de sânge, chiar și de transpirație. Îi luă probe de sub unghii, din gură, în timp ce Patrick suporta totul cu stoicism.

Când ajunse din nou în biroul locotenentului era și mai supărat, dar începuse să gândească din nou coerent. Primul șoc trecuse: putea să lupte acum pentru viața lui.

– Vreau un avocat, ceru el. Am acest drept, nu-mi poate fi refuzat. Va trebui să fie vorbitor de limbă engleză, sau mai bine m-aș adresa consulului, m-ar ajuta mai mult.

– Toate la timpul lor, domnule Ogilvie. Ai dreptul la asistență juridică dar aceasta este doar o audiere preliminară, nu ești acuzat încă, așa că va trebui să stabilim mai întâi dacă ai într-adevăr nevoie de avocat, sau îți recunoști vina de bunăvoie?

– Nici vorbă, n-am făcut nimic.

– Stai jos, domnule Ogilvie, zise locotentul, vrei niște cafea?

Patrick încuviință.

– Cu zahăr, cu frișcă?

– Numai cu zahăr, zise Patrick, iar ofițerul ridică receptorul dădu un ordin scurt, după care se lăsă în scaun și luă un creion de pe biroul din fața lui.

– Acest interviu va fi înregistrat... începu locotenentul. Participă...

Era vorba despre ceilalți doi bărbați, îmbrăcați civil, pe care locotenentul îi prezentă. Patrick nu-și mai amintea după ani, numele ci numai privirile lor urmărindu-l.

Patrick avea să petreacă trei ore în noaptea aceea, în acea încăpere, reluând subiectul de zeci de ori căci locotenentul era un individ foarte meticulos, obsedat de detalii. El reveni de câteva ori la începutul petrecerii când ceilalți invitați remarcaseră că Patrick o fixa pe fată.

– De ce nu-ți puteai lua ochii de la victimă, domnule Ogilvie? Mulți martori au observat atitudinea dumitale, au văzut că ai fixat-o toată seara. Ofițerul luă o foaie pe care era scris ceva. Am aici mărturiile celor care au observat că nu ți-ai luat ochii de la fată, foarte mult timp. De ce ai fixat-o insistent, domnule Ogilvie?

Era singurul punct în care Patrick se simțea puțin vinovat, neputând să ofere o explicație plauzibilă. De aceea era foarte stânjenit pentru că ofițerul insista asupra acestui lucru. Cu jumătate de glas, el zise:

– V-am spus, semăna mult cu o cunoștință.

Ofițerul îl privi cu ochii mijiți.

– Care cunoștință, cum se numește?

Patrick bâigui.

– O fată care mi-a fost cândva foarte apropiată.

– Domnișoara Laura Grainger?

Patrick simți vorbele lui ca pe un duș rece.

– Nu v-am spus numele ei, de unde-l știți? Rămase incapabil de a-i răspunde timp de câteva secunde. Cine v-a spus despre Laura?

Apoi își dădu seama, Rae le spusese. Oare ea îl văzuse privind-o insistent pe fată? Oare și ea sesizase acea asemănare dintre fată și Laura? El sesizase acea asemănare într-un mod foarte ciudat, acum i se părea că o are în fața ochilor chiar pe Laura, pentru ca în minutul următor orice asemănare să dispară la fel cum o mână care atinge brusc suprafața apei distruge ușor o imagine conturată, lăsând în urmă doar valuri mici.

Ce crezuse Rae când îl văzuse privind-o pe blondă? Ce crezuse ea când auzise mai apoi că fata fusese atacată? De asta vorbise ea poliției despre Laura? Oare Rae îl considera vinovat, credea că el o atacase pe fată pentru că semna cu Laura? Și tocmai acum el se afla într-un maxim de instabilitate: acum, în mintea lui, cele două femei erau identice. Problema lui Patrick era

să evite să le mai asemene pe cele două femei, dar pe măsură ce acest interogatoriu îl uza și-l obosea tot mai mult, asemănarea dintre cele două femei devenea o problemă tot mai mare. Erau amândouă palide, blonde, slabe, cu păr lung și trupuri zvelte. Dansau în mintea lui ca două flăcări aprinse; se unduiau în fața ochilor lui pentru a-i adânci starea de confuzie, împiedicându-l să gândească limpede.

– Așadar, erai distrus că te-a părăsit iubita, domnișoara Grainger, cu care erai logodit, repeta polițistul. Erai supărat, umilit. Orice bărbat ar fi, dacă i-ar sufla altul logodnica. Bănuiesc că ai fi vrut să le ucizi pe amândouă!

Patrick păli.

Nu, Laurei nu i-aș putea face rău, se gândi el, dar lui Kern, cu mare plăcere, l-aș ucide fără umbră de regret.

– La această petrecere ai văzut-o pe fata asta care îți amintea de femeia pe care o iubești, care te-a trădat. Ce-ai simțit atunci, domnule Ogilvie? De aceea ai fixat-o?

El crezuse la început că era chiar Laura. Pentru un moment crezuse că ea îl urmase în Italia și venise să-i spună că regretă ce-i făcuse, că-l iubea pe el, nu pe Kern.

Toate acestea trecură ca un flash prin mintea lui, dar când fata întorsese capul spre el, Patrick realizase că se înșelase. I se păruse că suferă o cădere de la mare înălțime atunci, de la cer la iad. Îl privi pe ofițer, fără a-l vedea.

– Martorii spun că aveai o expresie destul de ciudată, zise polițistul, fără a-și lua ochii de la Patrick. Apoi te-ai întors cu spatele spre ea, iar fata a venit la dumneata. Ce ți-a spus atunci, domnule Ogilvie?

– M-a întrebat dacă vreau să dansez, zise Patrick absent, căci îi repetase asta de zeci de ori. Uneori, Patrick simțea nevoia să inventeze ceva nou doar pentru a întrerupe monotonia, dar nu era destul de nebun s-o facă, nu încă. O dată ce ar fi făcut-o era pierdut.

– Asta este tot ce ți-a spus?

– Martorii au declarat că mi-ar fi spus mai multe?

– Domnule Ogilvie, trebuie să insist pe detalii; așadar, domnișoara Cabot a venit la dumneata...

– Cabot? Era prima oară când se menționa numele fetei. Așa se numește?

Ofițerul așteptă, pândindu-l cu răbdarea unui pescar, căruia îi mușcă prada.

– Antonia Cabot, spuse locotenentul, iar în mintea lui Patrick se făcură niște legături ciudate, de parcă ar

mai fi auzit numele acesta: și poate îl auzise de la Rae sau de la Holtneri care vorbiseră despre nepoata lor, studentă la arte, recent întoarsă de la Florența.

– Antonia Cabot, zise el înfiorându-se. Fata avea un nume frumos și era chiar atrăgătoare.

– Da, este o fată frumoasă, tânără, blondă, oricine o dorește...

Patrick și-o aminti cum o văzuse prima dată, dansând cu un alt bărbat, cu trupul ei senzual și cum fata îi zâmbise, apoi venise la el, făcându-i o invitație în mod inconștient. Iar el fusese furios pentru că semăna cu Laura, dar nu era Laura, și din cauza asta...

Înghiți în sec, simțindu-se rău, iar trupul i se acoperi de o transpirație rece.

– Atunci ai dorit-o, domnule Ogilvie.

Patrick ar fi vrut să strige:

– Da! Pentru că era adevărat. Da, o dorise. Se uitase la acel trup frumos, la fața aceea delicată, o dorise dar ea nu era Laura, iar pe el nu-l interesa o aventură de o noapte cu o fată necunoscută, numai pentru că ea semăna cu Laura, pentru că el o iubea pe Laura, așa că-i întorsese spatele. Dar de ce afirmase fata că bărbatul care o atacase era el? Oare chiar așa spusese ea? Minți-se intenționat sau fusese derutată?

– De ce nu-mi spuneți ce s-a întâmplat? Îmi tot puneți întrebări, dar nu răspundeți la ale mele. Fata a fost atacată la petrecere? În grădină? În casă? N-a văzut nimeni nimic? Trebuie să fi văzut cineva ceva, erau atâția oameni.

– Te-au văzut pe dumneata, domnule Ogilvie, începu locotenentul, te-au văzut îndreptându-te spre grădină, apoi spre plajă. Fata te-a văzut plecând și i s-a părut că ești foarte nefericit și supărat, iar unchiul ei i-a spus că ai fost părăsit de iubită. Fata a venit după dumneata pe plajă, să-ți vorbească, să te consoleze, presupun. A văzut urma pașilor dumitale pe nisip și i-a urmat, încercând să pășească exact pe aceleași urme, a fost un joc bănuiesc. De fapt, este foarte tânără. Cineva i-a sărit în spate, dintr-o barcă aflată pe mal, probabil, ea n-a văzut mare lucru la lumina lunii, era un individ cu păr castaniu, tricou, jeanși. A crezut că vrei să faci o glumă și a început să râdă.

– Nu eram eu, n-am văzut-o pe plajă!

Locotenentul îl privi insistent un moment, după care continuă:

– A fost lovită în cap, a leșinat, nu-și amintește cât timp a stat așa, dar când și-a revenit gura îi era lipită cu bandă adezivă, ochii la fel, apoi atacatorul i-a vorbit în engleză, susține ea. Avea accent englezesc. Era vocea dumitale, domnule.

– Eu i-am adresat o singură propoziție și asta de față cu toată lumea! De unde știe ea că a vorbit cu mine pe plajă?

– Ai fost pe plajă, domnule Ogilvie?

– Da, dar...

– Hainele îți sunt ude cu apă sărată și pline de nisip, domnule.

– Am stat destul de mult pe plajă, dar n-am văzut-o pe fată și cu atât mai mult, n-am atacat-o!

– Mai spune-mi o dată, domnule, de ce te-ai dus pe plajă? Patrick simți că va exploda în curând.

– Sunt foarte obosit, am nevoie de mult somn și odihnă, spuse el. Nu mă puteți ține aici la nesfârșit punându-mi aceleași întrebări enervante la care am mai răspuns. Insist să fiu lăsat să-i telefonez consulului britanic, sau să pot consulta un avocat.

– Am luat legătura cu un avocat în numele dumitale. Va sosi curând, zise locotenentul. Iar consulul te va primi dimineața. Dar numai după confruntare.

Patrick îngheță.

– Confruntare?

– Domnișoara Cabot este în spital deocamdată, dar poate face identificarea mâine.

Patrick îl văzu pe avocat, un italian mic, slab, negricios, cu ochii roșii, furios pentru că fusese trezit din somn la miezul nopții, mai ales că avea gripă în timpul verii, ceea ce îl făcea să strănute încontinuu și să-și șteargă nasul.

– N-am aflat vești bune de la fată, domnule Ogilvie, te poate identifica imediat după timbrul vocii, la fel o pot face și alți martori, iar dumneata însuți ai declarat că ai fost pe plajă la ora aceea. Nimeni din cei de la petrecere n-a mai coborât pe plajă. Toți au alibiuri. Iar dumneata te-ai despărțit de curând de logodnică, ceea ce face ca poliția să fie circumspectă în privința dumitale.

– N-am atacat-o pe fată!

– Desigur, zise avocatul cu un zâmbet formal. După confruntare, vor urma testele făcute dumitale și fetei, iar rezultatele vor veni după vreo două zile abia. Problema este că... atacatorul s-a speriat înainte de a o viola pe fată. Se pare că a auzit voci ale unora care se îndreptau spre ei și a fugit, apoi fata și-a smuls banda adezivă de la gură și s-a târât până la mare.

– De ce naiba a făcut asta?

Avocatul îl privi disprețuitor.

– Este un comportament obișnuit în asemenea cazuri. S-a simțit pângărită, a vrut să scape de orice

urmă a atingerilor acelui individ, iar marea era foarte aproape. Ea spune chiar că a înotat puțin. Poate că a vrut să se și sinucidă, cine știe? Poliția n-a spus-o, dar cred că asta a avut ea în minte.

Patrick își sprijini capul în palme, simțind că-și pierde speranța.

– Dumnezeule, în ce am intrat!

Avocatul continuă:

– Din nefericire, ea a șters, practic, toate urmele care îți erau de folos, căci se putea dovedi sau nu vinovăția dumitale, altfel lucrurile se complică și misiunea noastră devine una aproape imposibilă.

– Deci să nu mai trag speranță? întrebă Patrick, dar avocatul clătină din cap.

– N-am spus asta, dar ar fi bine dacă nu te-ar alege la acea identificare.

– O va face cu siguranță, spuse Patrick abătut.

– Fii atent, domnule, asta sună a confesiune.

– Nu mă interesează cum sună, vreau numai să se știe că nu sunt vinovat. Dar poate ea crede că eu am atacat-o. V-am spus ce s-a întâmplat la petrecere, n-am vrut să dansez cu ea, i-am întors spatele și am plecat. De aceea cred că mă va alege, poate a revoltat-o refuzul meu.

Avocatul părea șocat.

– Vrei să spui că a mințit poliția? Că te-a acuzat intenționat, pentru că ai refuzat-o? Este greu de crezut, domnule Ogilvie, și cred că nici poliția nu-ți va da crezare.

– Femeile fac uneori lucruri greu de crezut, zise Patrick cu amărăciune în glas. Nu poți avea încredere în ele. Mă va alege, vei vedea.

Și fata l-a ales.

Patrick se afla în rând cu alți bărbați de aceeași statură, greutate, culoare a părului, care priveau înainte. Probabil fata îi privise la început din spatele unui geam, după care ea apăru în încăpere însoțită de doi polițiști.

Patrick privi înainte așa cum i se ceruse. Fata îi examină pe fiecare în parte. Inima lui Patrick începu să bată tot mai tare pe măsură ce fata se apropia de el.

Era îngrozitor de palidă, părul îi era strâns la spate, avea ochelari de soare care-i ascundeau ochii. Dar când văzu urmele de violență, pe care se presupunea că i le provocase chiar el, Patrick înlemni. Avea urme violete pe pomeții obrajilor, la ochi, gura îi fusese puternic lovită, era mușcată de gât.

Se lăsă tăcere. Polițiștii îl priveau pe Patrick. Și ea îl privea prin ochelarii de soare. În momentul acela, fata

îi puse o mână care tremura vizibil pe umăr, după care se întoarse atât de brusc încât era să-și piardă echilibrul. Un polițist o ajută să părăsească încăperea.

– N-am făcut-o eu! strigă Patrick după ea. Dar fu înșfăcat cu brutalitate și dus într-o celulă, până când locotenentul va avea timp să reia interogatoriul.

Patrick petrecu o zi în acea celulă, indignat și descumpănit. Spre seară, când se simțea epuizat, fu chemat la interogatoriu. Dar nici nu începu bine cu întrebările, după recunoașterea lui de către fată, că locotenentul fu chemat la telefon de unde se întoarse foarte șocat.

– Domnule Ogilvie, zise el, după ce trase aer în piept, trebuie să-ți prezint sincere regrete și scuze pentru ceea ce s-a întâmplat, vei fi pus imediat în libertate.

Patrick îl privi uluit, dar din cauza stării avansate de oboseală i se păru că nu înțelege.

– Ce tot spuneți? întrebă el, căci nu putea să creadă că era adevărat.

– Ești liber, domnule, repetă locotenentul. Cel care a atacat-o pe fată a fost prins, este la San Remo, a mai violat o fată noaptea trecută, și la interogatoriu a mărturisit că a încercat s-o violeze

și pe domnișoara Cabot. La percheziția camerei de hotel s-au găsit inelul domnișoarei Cabot și un obiect de lenjerie intimă. Nu încape îndoială, el este autorul.

Patrick rămase înmărmurit.

– Era englez?

Locotenentul înclină din cap.

– Cred că seamănă cu dumneata întrucâtva. Altfel fata nu vă putea confunda. Probabil că are aceeași înălțime, greutate, culoarea părului.

Patrick nu putea să creadă. El persista în ideea că fata îl alesese la identificare pentru a se răzbuna că fusese refuzată.

– Vă vom conduce înapoi la vilă, și vă cerem încă o dată scuze, zise locotenentul.

Patrick refuză.

– Pot părăsi Italia? Aș vrea să mă întorc imediat la Nisa, nu vreau să mă mai întorc la vila Holtner. Nu vreau să-i mai văd pe oamenii aceia. Dacă veți mai avea nevoie de mine pentru probe suplimentare vă stau la dispoziție.

O mașină de poliție îl duse pe Patrick peste graniță în noaptea aceea, la hotelul de la Nisa. Mai stătu acolo câteva zile singur, dormind sau plimbându-se, obsedat de evenimentele prin care trecuse.

Nu-l mai chemară niciodată să dea declarații. Patrick citi în ziarele italienești despre acest caz și află că violatorul fusese condamnat. Antonia Cabot era doar una dintre victimele lui.

Rae veni să-l vadă la Nisa, după câteva zile. Sunase mai întâi când el se afla pe plajă și-i lăsase mesaj că va veni. El o aștepta.

Se plimbară pe străzile orașului vechi, cu case medievale, străzile pardosite cu marmoră cu florile de geranium care curgeau din ghivecele suspendate, cu obloane vechi pe care vopseaua se cam scorojise.

– Nici nu știu ce să spun, a fost înfiorător, cred că ai trecut printr-un coșmar, spuse Rae, aruncându-i o privire piezișă.

– Da, zise Patrick, cu o mină lugubră, fără a schița un zâmbet.

– M-au interogat vreo câteva ore, zise Rae.

Patrick își închipuise asta, căci locotenentul acela nu putea avea atâtea informații de la altcineva. Numai ea știa foarte multe despre Laura și dis-

perarea lui, despre condiția lui mentală, ca și despre motivele pentru care ar fi atacat-o pe fată.

Rae îl privi neliniștită, apoi îndrăzni.

– O, Patrick, îmi pare foarte rău. De fapt, nu mi-am închipuit nici un moment că tu ai fi autorul. Te cunosc prea bine pentru a-mi închipui asta! Dar ei păreau atât de convinși că tu ai... au spus că ai fost identificat ca fiind autorul, iar eu știam că tu ești învrăjbit împotriva femeilor după gestul Laurei, încât n-am știut ce să mai cred...

– Ce vrei să spun acum, Rae? Că te înțeleg? Că te iert pentru că m-ai crezut capabil să violez o fată?

– N-am crezut asta nici un moment, Patrick!

Patrick se întoarse spre ea și o privi în ochi.

– Ba da, Rae! Ți-am văzut fața când mă duceau. Fata m-a identificat, numai Dumnezeu știe din ce motive, pe mine. Iar tu ai luat-o drept bună, deși mă cunoști de ceva timp, Rae, și ai dat poliției tot felul de amănunte, ca să-i convingi că aveam motivele mele s-o fac. Dacă n-aș fi avut noroc, și acum m-aș fi aflat în închisoare, așteptând să fiu judecat. Dacă te aștepți să spun că te iert, nu-ți face iluzii.

Fata își mușcă buzele, palidă.

– Știu cum te simți...

– Nu cred că știi, Rae! Acum o lună mă mai consideram cel mai fericit bărbat, mă pregăteam să mă însor cu fata iubită, îmi plăcea munca mea, aveam prieteni care credeam că mă plac. Iar deodată totul s-a terminat, m-am trezit într-o mașină a poliției, logodnica mă părăsise, prietenii la fel. Nu cred că înțelegi ce am simțit.

Rae îl privi lung.

– Vei trece peste asta. Munca te va ajuta să depășești momentul. Poate ar fi bine să te apuci de ilustrațiile la noul set de cărți.

– Nu, zise el hotărât, nu mai lucrez cu tine.

– Nu lua decizii pripite, Patrick. După ce va trece șocul, vei gândi altfel. Rae mai încerca încă să-i sugereze ce și cum trebuia să gândească.

– Nu, Rae, sunt hotărât.

Fata roși și se enervă.

– Nu poți renunța unilateral la contract, Patrick! Editorii nu te vor lăsa s-o faci.

– Și dacă aș fi fost închis pentru tentativă de viol, ai mai fi vrut să-ți fac ilustrațiile la cărți, Rae? S-ar mai fi pus problema contractului? Sau ai fi apelat tu la un avocat pentru a găsi o cale de renunțare unilaterală la contract?

Rae îl privea fără a-i răspunde. Nu mai era nevoie s-o facă, știau amândoi ce se întâmpla dacă ar fi fost condamnat.

– Rămas bun, Rae.

Patrick se întoarse și porni înapoi pe străzile întortocheate ale orașului, spre Baie des Anges. Nu știa ce va face. Nu vedea nimic interesant în viitor, fără slujbă, fără Laura, fără a avea o idee clară despre ceea ce voia să facă. Nu știa decât că este furios, pe toată lumea, pe Laura, pe Rae, pe soartă, dar cel mai tare pe fata aceea, Antonia Cabot.

Spera să nu mai trebuiască s-o vadă vreodată, căci n-ar mai fi fost stăpân pe faptele sale. Se gândi apoi că, indiferent ce motive ar fi avut fata, și ea suferise destul.

Această stare de mânie nu dispăru nici în următorii doi ani, alimentată fiind de coșmarurile lui, de convingerea că ființa umană era ceva foarte fragil și ușor de distrus.

Trăi din economiile pe care le avea, studie artele la Roma un an, apoi se mută la Florența pentru a continua acolo, trăind din expediente, mâncând doar pâine, brânză și fructe, bând vin ieftin și câștigând câte ceva la sfârșit de săptămână ca barman sau pictând portrete ale turiștilor. Unul dintre tutorii săi îi oferea slujbe vara, la Veneția, era curier într-o companie internațională de transport, sau ghid, le procura turiștilor pliante și vederi, cadouri pentru cei de acasă.

Și, într-o zi, înainte de terminarea verii și reînceperea cursurilor, se afla pe un vaporaș care traversa Canal Grande, de la piața St. Marco la Accademia, unde voia să stea puțin să admire portretul lui Bellini, artistul asupra căruia se concentra în acea săptămână. Voia să facă niște schițe ale lui Bellini și ale Madonnei cu Pruncul.

Nu era prea multă lume care aștepta vaporașul și poate tocmai de aceea o zări imediat pe Antonia Cabot. Era ea fără îndoială, cu toate că se schimbase mult. Nu mai părea atât de tânără. Era îmbrăcată destul de simplu, într-o rochie albastră și o jachetă. Își tunsese părul foarte scurt, slăbise mult și părea foarte palidă. Fata privea imaginile palatului și ale bisericilor care se reflectau în apă. Deodată ea ridică ochii și întâlni privirea lui Patrick. El văzu cum figura fetei pălește și un tremur nervos îi apare în colțul gurii. Se întoarse brusc și dispăru pe o stradă. Patrick trebui să aștepte ca vaporașul să tragă la mal pentru a sări și porni în căutarea ei.

Capitolul 3

Pentru un moment, Antonia Cabot avu impresia că a pierdut contactul cu realitatea. Se uita în apa canalului, când văzu imaginea care îi apărea și acum în cele mai oribile coșmaruri. Mult timp nici ea nu dormise noaptea. Se ridica în capul oaselor în toiul nopții, cu ochii grei, palidă, pentru a evita să mai viseze din nou acea figură. Chiar și după doi ani se mai trezea în miezul nopții și nici atunci când era trează nu se simțea în siguranță.

Privi înmărmurită la imaginea acelui chip reflectat în apă, așteptând ca aceasta să dispară, lucru care însă nu se întâmplă. Ba din contră, se contură mai precis, se apropie. Antonia trase aer în piept. Nu era o închipuire, bărbatul acela se afla foarte aproape de ea.

Nu uitase nici un amănunt al figurii lui: părul castaniu pieptănat pe spate, ochii albaștri, reci și sprâncenele mereu încruntate... Fugi până acasă ca un animal hăituit, făcând să se întoarcă după ea capetele oamenilor care o priveau ciudat. Nu prea vedeai pe cineva fugind prin Veneția. Turiștii zăboveau îndelung admirând, comentând, iar localnicii abia se mișcau din cauza căldurii. Antonia fugi ca o disperată, pe străzile întortocheate, străbătând alei, traversând poduri.

Era ușor să te pierzi în Veneția; toate străduțele dădeau spre canale. Dar ea cunoștea locurile. Fugea dar era foarte atentă să audă dacă venea cineva după ea. Sunetele făcute de tocurile pantofilor ei erau amplificate de pereții înalți, și de apă; puteai auzi și o șoaptă, într-o zi liniștită. Din primele minute auzi zgomotul făcut de pașii care o urmăreau pe podul Rio San Vio și făcu tot posibilul să-și piardă urma. După ce ajunse la Accademia se mai liniști căci simți că n-o mai urmărea nimeni. Dar nu slăbi ritmul, voia să fie sigură că nu venea nimeni în urma ei. Mai străbătu câteva străzi apoi se opri, cu corpul tremurând, ud de transpirație, cu inima bătând puternic, traversă piața care se afla foarte aproape de casa ei, ușurată că nu mai trebuia să fugă, dar nu mai auzi nimic care s-o îngrijoreze. Își pierduse urma. Cu pași șovăitori, ea tra-

versă piața, scoase cheia din buzunar, descuie poarta și după ce intră se lipi de un perete înalt de piatră. Nu se mișca nimic aici, cu excepția unor păsări, a foșnetului frunzelor, a unei fântâni care susura încet în mijlocul unei alei. După ce-și trase sufletul se așeză pe marginea fântânii din curtea casei și închise ochii.

Bărbatul se schimbase mult: arăta cu totul altfel, dar ea îl putea recunoaște oricum și oriunde. Oare ce făcea el la Veneția? Antonia își trecu palmele peste față, apoi prin părul blond. Venise la Veneția pentru o singură zi, sau stătea aici? Oare avea să-l mai întâlnească?

Numai Dumnezeu știa că n-ar fi suportat să-l mai vadă. Timp de doi ani trăise cu teama că-l va întâlni, va da peste el unde nu se aștepta, poate pe stradă, într-un restaurant sau o galerie de artă. Lumea modernă este destul de mică; dai peste cunoștințe acolo unde te aștepți mai puțin. Un prieten al ei plecase tocmai în Orient pentru ca să nu se întâlnească cu nimeni și dăduse, la zeci de mile distanță, peste prima lui iubită, de care nu se despărțise în termeni tocmai amicali.

Rămasă cu privirile ațintite asupra apei din fântână pe care pluteau flori mari de nufăr, Antoniei i se păru că vede figura lui oglindită în apă și, închise ochii gemând.

Disperată, își scoase ochelarii, se aplecă, apoi atinse suprafața apei cu fața pentru a se răcori și a scăpa de acel chip care o obseda. După ce se răcori căută în buzunar o batistă, dar tocmai atunci auzi cum scârțâie poarta. Se întoarse cu apa încă șiroindu-i pe gene și-l văzu. Inima începu să-i bată tare de parcă ar fi vrut să-i spargă pieptul, nu putea respira, nu se putea mișca. Uitase să încuie poarta când intrase. Nu putea să creadă că fusese atât de nesăbuită! Îl privi cu ochii ieșiți din orbite. El intră, închise poarta, apoi veni spre ea. Tremurând, cu toată căldura de afară, ea deschise gura să strige după ajutor, moment în care bărbatul ajunse la ea din câțiva pași și-i puse o mână la gură înainte ca ea să poată articula vreun sunet. Patrick o privi cu ochii lui albaștri care o ademeniseră cu mult timp în urmă.

– Nu-ți fac nici un rău, îi spuse el, printre dinți, iar ea nu-l crezu. Te rog să nu țipi, n-am chef să fiu arestat din nou din cauza ta. O dată mi-a ajuns!

Fata îl privi cu ochii ei albaștri, care păreau enormi acum, încercând să vadă care îi erau intențiile.

Bărbatul stătea în fața ei, cu genunchii lipiți de ai ei, iar una din palmele lui era apăsată pe buzele ei. Simți chiar și gustul sărat al palmei lui care-i acoperise gura.

– Și nu mă mai privi așa! Arăt eu a bărbat care să violeze o femeie? Am fost furios pe tine acum doi ani, dar acum, gata, mi-a trecut. Nu te paște nici un pericol din partea mea. Promite-mi că n-o să țipi și-ți voi da drumul. Înclină capul pentru a confirma că nu vei țipa.

Antonia se sufoca, dădu din cap pentru a fi eliberată.

Patrick îi eliberă gura dar nu dintr-o dată și simți cum inima Antoniei bate ca a unui porumbel speriat.

– Cred că ai fost furios pe mine pentru ce am declarat la poliție.

Patrick o privi furios.

– Da, pentru că nu le-ai oferit o descriere a atacatorului, le-ai dat exact semnalmentele mele. De fapt, m-ai acuzat în mod direct! Duritatea vocii lui era greu de îndurat. Ea nu putea respira, se simțea rece ca gheața iar grădina din fața ei începea să dispară. Patrick îi dădu drumul și în acel moment fata căzu ca o frunză. El o ridică șocat de reacția ei, speriindu-se și mai tare când văzu cât de ușoară era. Doamne, fata asta nu mănâncă deloc? O așeză lângă fântână pe o bancă, udă batista cu apă, apoi îngenunche la capul ei și-i puse batista pe frunte. După câteva clipe genele ei fluturară ușor și deschise ochii.

– Ai leșinat, zise Patrick, nu te teme de mine, Antonia.

Ea încercă să se ridice și el o ajută simțind-o foarte încordată.

– Nu te teme de mine, Antonia, nu eu te-am atacat, sau cumva nu ești încă convinsă de acest lucru?

– Nu mă tem, zise fata și obrajii i se colorară puțin. Dar ea mințea, se temea de el chiar dacă nu el o atacase. Era speriată, de el, de ea însăși, greu de spus.

Teama asta permanentă îi schimbase viața introducând-o într-un tipar cu totul nou pe care ea nu avea încă puterea de a-l modifica.

– Dar tu chiar ai crezut că eu te-am atacat? Ce Dumnezeu te-a făcut să crezi asta?

Fata murmură:

– Era întuneric acolo pe plajă, iar el avea părul ca al tău, vorbea engleza cu accent și am crezut că... Fata se opri, respirând adânc.

– Ai crezut? insistă el încruntându-se.

Privirile li se întâlniră: ochii ei mari de culoarea cerului, cu genele încă ude, se confruntară cu ochii lui de culoarea mării pe timp de furtună.

Fata oftă.

– Când am vorbit cu tine, la petrecere erai foarte supărat, mă priveai de parcă mă urai deși nici măcar nu-mi știai numele.

– Și m-ai acuzat numai pentru că ai crezut că eu aș fi fost? repetă Patrick încruntându-se.

– Când ți-am adresat acea invitație la dans am făcut-o pentru că păreai foarte supărat, m-ai privit de parcă nu m-ai fi auzit deși eu nu voiam decât să te fac să-ți uiți durerea.

El oftă, frecându-și ceafa foarte încordată.

– Când am vorbit cu tine la petrecere, eram într-o dispoziție foarte proastă.

– Știu, unchiul meu a văzut ce s-a întâmplat și mi-a spus să nu dau vina pe tine pentru că erai supărat din cauza ruperii logodnei cu o fată pe nume Laura. Tocmai de aceea când te-am văzut ducându-te spre plajă te-am urmărit, mă mâhnise atitudinea ta, voiam să te consolez cumva. Eram îngrijorată din cauza ta. Și atunci... mi-a venit ideea că aș putea să te fac s-o uiți.Tocmai de aceea nu m-am putut gândi la altcineva în momentul în care am fost atacată.

– M-ai făcut să trec prin niște zile de iad, știi?

– Nici mie nu mi-a mers tocmai bine, zise Antonia.

Patrick roși și el de parcă fata l-ar fi pălmuit.

– Da, bănuiesc că nu ți-a fost prea bine, murmură el. Îmi pare rău, dar nu știu de ce mă mai afectează acel incident și acum. Sunt conștient că ar fi trebuit

să-l dau uitării, dar se pare că m-a lovit într-un moment foarte nepotrivit și am exagerat. Tocmai încercam să-mi revin după un șoc, când m-a lovit un altul. Patrick își trecu o mână prin păr. Știi ce, Antonia? Este foarte cald și am alergat cam mult după tine, simt nevoia să mă așez undeva.Te deranjează? Patrick făcu un gest spre locul de lângă ea, iar Antonia ezită, mușcându-și buzele.

– Da, se pare că astea au fost faptele, zise fata. Mi-am cerut și scuze. Cred că nu mai gândeam limpede când am dat declarația la poliție. Bănuiesc că ai suferit mult, dar a trecut, a fost acum doi ani. Nu poți da uitării acel incident nefericit?

– Tu l-ai dat? o întrebă Patrick, nervos de data asta.

Ea nu-i răspunse, nici nu trebuia s-o facă. Patrick se așeză lângă ea, și-și întinse picioarele iar fata deveni dureros de conștientă de prezența lui. O izbea și acum aceeași stranie asemănare, timbrul vocii lui, felul în care era pieptănat, mișcările trupului lui. Antonia oscila ca un pendul, între atracție și repulsie.

– Să vorbim despre altceva, propuse el. Ce faci aici, la Veneția? Mai studiezi încă?

O smochină căzu tocmai atunci din pomul de deasupra lor, iar Antonia rămase cu ochii ațintiți asupra scoarței copacului pe care-și propusese încă de când

sosise aici să-l picteze. Dar nu-l va picta niciodată, căci nu va suporta să se uite la el, amintindu-i întotdeauna de Patrick.

– Nu, șopti ea. Am plecat acasă imediat ce m-a eliberat poliția, am renunțat la cursul pe care-l urmam la Florența, și m-am întors în Statele Unite. Am lucrat acolo pentru tatăl meu, am făcut niște cercetări pentru o carte la care lucrează de mult timp. Este istoric de artă, George Cabot, cred că ai auzit de el?

– George Cabot, sigur că da, zise el întrebându-se dacă fata era mândră de tatăl ei. Auzise de numele acesta dar nu citise nimic scris de el, pentru că nu prea citea cărți de istoria artei. El se oprise asupra Renașterii italiene. Trăiesc ambii tăi părinți, Antonia?

– Da, zise ea.

În lunile în care lucrase pentru tatăl ei, îl văzuse mai mult decât înainte, dar nu putea spune că-l cunoscuse mai bine. Taciturn, George Cabot trăia și respira pentru munca lui și nu-i mai rămânea timp pentru soția sau fiica lui. Era prea retras, obsedat de viața lui interioară, chiar dacă încerca pe moment să fie bun, înțelegător, dar asta nu dura prea mult și el revenea la activitatea lui preferată.

Mama ei, Annette Cabot, era la fel de ocupată și absentă. N-o interesa decât viața socială, se ocupa de acte de caritate, făcea parte din diferite comisii, lua masa cu persoane influente.

Deși trăiau, părinții Antoniei erau separați de ea printr-o barieră: indiferența.

Privind-o, Patrick se întrebă ce o făcea să pară atât de tristă. Felul în care se cunoscuseră, trauma care urmase pentru amândoi, toate astea alcătuiseră o legătură între ei. Se gândise mult la ea în ultimii doi ani, curios să afle ceva despre ea. Părea atât de fragilă, cu părul tuns băiețește, cu ochii ei triști. Dorea mult s-o atingă dar ar fi fost o nebunie. Asta nu era o fată pe care să poți risca s-o atingi. Era ca o pasăre captivă, gata să se arunce în neființă în orice moment. Încet, pe un ton obișnuit, el o întrebă:

– Cu care dintre părinți semeni?

– Cu nici unul, zise ea, dar nu era așa, ea luase câte ceva de la fiecare. Culoarea tenului și a părului le moștenise de la mama sa. Annette Cabot era o femeie frumoasă, elegantă, cu ochi albaștri, puțin cam rece. De la tatăl ei moștenise talentul artistic și timiditatea.

Fusese trimisă la școală foarte devreme și-și petrecuse tot acolo vacanțele, fusese la schi iarna, iar apoi la optsprezece ani plecase în Italia să studieze arta.

Toți prietenii ei îi spuneau că se putea considera norocoasă, singură în Italia, cu toate șansele de a se distra de minune.

Părinții ei nu fuseseră niciodată răi cu ea; din contră, erau buni și generoși, aveau grijă de toate nevoile ei, dar Antonia simțea că nu este iubită. Soții Cabot au încercat în zadar să construiască o punte între ei și fiica lor după întoarcerea acesteia din Italia, după evenimentele neplăcute care o marcaseră, dar era deja prea târziu, Antonia nu-i mai dorea. Se retrăsese, în tăcere, așa cum era ea, slabă, palidă, și pusese între ea și lume o barieră pe care nimeni n-o putea trece, iar părinții ei, conștienți că au eșuat, se reîntorseseră la viețile lor.

Antonia rămăsese singură cu spaimele care o urmăreau zi și noapte. Nu mai mânca, ajunsese o umbră.

Atunci venise Alex, fratele mamei ei, care după ce o văzu, îi spusese îngrozit:

– Nu poți continua astfel, Antonia, arăți ca un copil de doisprezece ani. Și uite cum te îmbraci! Dumnezeule, ce vrei să faci cu tine? Te-ai reîntors la copilărie de parcă ai vrea să pretinzi că acel incident stupid nici n-a existat! Ai mâinile și picioarele ca niște bețe, ești anorexică. Dacă părinții tăi ar fi interesați de

soarta ta ar trebui să vadă ce se petrece cu tine. Trebuie să te reîntorci în Italia, să te confrunți cu realitatea, așa cum este ea.

– Nu pot! strigase ea, cu chipul pământiu, dar unchiul Alex nu se dăduse bătut.

El nu-i acceptase refuzul și o dusese înapoi la Florența, pentru ca să-și reia studiile. Părinții ei fuseseră de acord, numai s-o vadă plecată de acolo mai repede. Dacă n-o mai vedeau zilnic nu-și mai făceau probleme pentru ea, nu se mai simțeau vinovați.

Dar pe ea o impresionase reacția pe care unchiul Alex o avusese la vederea ei, o făcuse să simtă că-i pasă cuiva de ea.

– Ce te-a făcut să te simți astfel? întrebă Patrick.

– Nimic, sau poate... nu, nu știu să-ți răspund la întrebare.

El știa că fata minte și o urmări cu ochii lui albaștri, cu gene lungi. Ar fi vrut să știe ce gândește, dar se gândi că poate nu i-ar plăcea ce-ar afla. Ceva teribil trebuie să i se fi întâmplat acestei fete pentru a o aduce în starea de acum.

– Așadar, când te-ai întors în Italia?

– Unchiul Alex și Susan Jane au închiriat un apartament la Florența pentru șase luni, iar eu am stat cu ei și mi-am terminat studiile.

Ei o făcuseră să se ducă din nou la cursuri, să mănânce, umpluseră apartamentul cu veselia prietenilor; asta până când consideraseră că Antonia s-a pus pe picioare. Nimeni din Florența nu știa ce i se întâmplase și asta îi ușurase viața într-un fel.

– Îi iubesc mult, s-au purtat cu mine mai bine decât părinții mei.

Patrick își aminti figura lui Alex Holtner și-și spuse că dacă acesta ar fi putut l-ar fi strâns cu ambele mâini de gât, atunci la Bordighera. Da, Alex Holtner își iubea nepoata.

– Locuiesc tot la Bordighera?

– Nu, au vândut vila aceea și au cumpărat un apartament la Monte Carlo. Dar asta pentru moment, căci ei nu stau prea mult într-un loc. Unchiul Alex a lucrat și aici în timpul verii, el a închiriat casa asta.

Patrick avu pentru prima oară răgazul să studieze casa în grădina căreia se aflau. Se gândi la cămăruța amărâtă în care locuia el, aflată pe undeva pe lângă Cannareggio, și care mirosea permanent a mâncare de la ceea ce găteau vecinii.

– Se pare că unchiul tău are mulți bani, este o casă frumoasă. Este aici, acum?

Ea ezită, genele îi acoperiră ochii, era pe jumătate tentată să mintă, dar nu-i spuse că Susan și Alex se

aflau la Londra unde el avea o întâlnire cu agentul lui. O invitaseră și pe ea dar preferase să rămână acasă câteva zile, să fie singură.

– Ultima oară când l-am văzut pe Alex, arăta de parcă ar fi vrut să mă strângă de gât.

Fata își mușcă buzele.

– Alex a fost furios, zise ea, iar de atunci și-a dorit să aibă ocazia de a-și cere scuze de la tine, dar ai plecat fără să mai treci pe la vilă.

– Eram și eu destul de zdruncinat după acel episod. Nu mai simțeam nevoia să dau ochii cu unchiul tău, n-aveam chef de scuze.

Antonia îl privi cu o lucire ciudată în ochii ei mari.

– Ai renunțat la contractul cu Rae Dunhill? De ce ai făcut-o, Patrick? Rae n-a avut nici o vină!

Patrick oftă.

– Este adevărat și am regretat pasul acela, mult timp după ce l-am făcut. Mi-a plăcut Rae, mi-a plăcut să lucrez cu ea, dar n-am putut s-o iert pentru că m-a considerat vinovat. Nu poți trece peste astfel de lucruri.

– Da, zise ea, poate după ce va mai trece timp... Amândoi se priviră un moment în tăcere, în acea grădină minunată.

Patrick se uită în jur.

Acest district al Veneției în care se găseau se numea Dorsoduro, era ridicat pe sol argilos, cu un labirint de străzi mici care unduiau ca niște șerpi, pline de case mărunte, ridicate cu mult timp în urmă pentru muncitori, unde mai apoi fuseseră cazați englezii în perioada în care în Veneția se alcătuise o adevărată colonie. Această zonă se întindea între Accademia și biserica Santa Maria della Salute, pe care o vedeau cei care se apropiau de Veneția.

– Este atâta liniște aici, zona asta pare a fi undeva la țară, nicidecum în Veneția! Cât mai stai aici?

– Vreo câteva săptămâni, cred. O să părăsesc casa asta cu multă părere de rău. Antoniei nu-i venea să creadă că se afla aici, în acest mic paradis cu cel care-i bântuise insomniile timp de doi ani. Fusese îngrozită când îl văzuse. Iar acum stăteau sub smochin, vorbeau, iar ei nu-i mai era teamă.

Poate doar... câteodată, când se uita la el, simțea că i se strânge inima, de parcă ar fi atins-o o flacără. Poate că într-adevăr nu Patrick o atacase dar figurile celor doi bărbați, adevăratul atacator și cea a lui Patrick, se îngemănau uneori în mintea ei încât nici nu mai știa care era realitatea.

– Te vei întoarce la Florența? o întrebă Patrick.

Ea scutură din cap.

– Nu, am terminat cursurile, am o slujbă acum. De fapt, unchiul Alex mi-a găsit-o. Cataloghez o colecție privată. Ai auzit de Patsy Devvon? Este văduva lui Guy Devvon: familia lui s-a ocupat cu producerea radiourilor inițial, dar apoi el a vândut afacerea și și-a investit banii în calculatoare. Antonia putea vorbi cu ușurință despre familia Devvon, era un subiect impersonal, îi dezlega limba foarte ușor. Când s-a retras, Guy Devvon s-a întors în Europa, s-a stabilit aici la Veneția și și-a petrecut câțiva ani cumpărând tablouri, sculpturi, cărți, chiar și gramofoane. Toate sunt îngrămădite într-o încăpere a acelui palazzo unde locuiește și acum văduva lui. Încăperea aceea n-a fost niciodată folosită, este plină de mucegai, tencuiala lipsește pe alocuri, stucatura este aproape distrusă, iar mucegaiul se întinde nestingherit pe lucruri...

Patrick o urmărea cu ochii lui profunzi, de culoarea mării. Fata arăta atât de diferit când îi vorbea astfel. Chipul i se însuflețea, căpăta mobilitate.

– Deci vei rămâne la Veneția și după ce expiră chiria pentru casa asta? Singură?

Fata roși, îi aruncă o privire ciudată, apoi încuviință.

Ce însemna acea privire? se gândi Patrick. El începea să deslușească expresiile chipului ei; mobilitatea fragilă a feței o trăda numaidecât. Ascundea ceva sau nu voia să-i spună chiar tot? Dar ce anume?

– O să cauți un apartament sau o să stai la vreo pensiune?

Se vedea clar acum, când răspunsul ei întârzia, că fata nu simțea nevoia să-i dea prea multe detalii despre viața ei.

– Am fost invitată să locuiesc în acel palazzo, până termin de inventariat colecția, dar voi părăsi cu părere de rău această casă, mi-a plăcut să locuiesc aici. Este mică, dar elegantă și are grădină, ceea ce nu prea întâlnești la Veneția.

Patrick mai privi o dată în jur spre casa aceea cochetă, spre smochin, spre măslinul care creștea aproape de poartă, spre trandafirii aceia care se urcau pe pereții casei, pornind din vasele de teracotă risipite în fața casei.

– Este frumoasă, fu el de acord. Și acest smochin plin de fructe! Întotdeauna mi-am dorit să am un smochin și să culeg fructele oricând doresc.

– Poți s-o faci și acum, îl invită fata.

– Adevărat? zise Patrick, și zâmbind se ridică și luă unul din acele fructe în formă de pară căruia îi tre-

buiau doi ani să se coacă, să ajungă de la verde la acel negru-roșiatic. Așezându-se, el desfăcu smochina și rămase așa un moment, uitându-se la semințele din interior. Rupse apoi o jumătate pe care i-o oferi ei.

Antonia o duse la gură și mâncă încet fructul, iar el făcu același lucru, cu ochii ațintiți la mâna ei stângă.

– Te-ai logodit?

Antonia încercă să-și ascundă mâna, iar smochina îi căzu, rostogolindu-se sub banca pe care se aflau.

Patrick se aplecă și o prinse de mână pe care o ridică pentru a se uita la diamantul montat în platină.

– Când s-a întâmplat?

– Luna trecută.

Se vedea acum că fata era din nou speriată. Și acea expresie îi revenise pe figură. De ce o privea el așa? Și de ce se simțea parcă vinovată? De ce nu voia ca el să știe că s-a logodit?

– Cine este bărbatul? o întrebă el mânios. Simțea că este furios fără să realizeze din ce motiv. Antonia Cabot se logodise. Nu arăta ca o fată care să aibă succes în dragoste. De fapt arăta ca o fantomă care se teme de orice, de bărbați în special.

– Îl cheamă Cy, șopti ea. De la Cyrus.

– Și cine este el?

– Cyrus Devvon. Nepotul doamnei Devvon.

– Este proprietarul acelui palazzo? Acolo l-ai cunoscut?

– Da, spuse fata.

– Și el locuiește acolo?

– Deocamdată este în Statele Unite, dar va reveni luna viitoare pentru câteva săptămâni.

– Cu ce se ocupă? Sau este prea bogat pentru ca întrebarea mea să aibă sens? o întrebă Patrick cu un zâmbet cinic.

– Este contabil și are o firmă la Boston, de fapt el se ocupă de afacerile familiei. La moartea mătușii sale va moșteni totul.

– Deci este un contabil foarte înstărit, remarcă Patrick cu un zâmbet malițios. Felicitări. Cum arată individul? Tot așa de bine pe cât este de bogat? Făt-Frumos?

Antonia nu mai suportă sarcasmul lui. Duse instinctiv mâna la piept. Purta un lanț de aur cu medalion, care dispărea în decolteul rochiei albastre. Ridică lanțul în sus, dar acesta se prinse în ceva care se afla în interiorul rochiei și fata roși.

– Lasă-mă pe mine, zise Patrick, dându-i mâinile la o parte și înainte ca fata să-l poată opri, cu un deget scoase lanțul care se prinsese în decolteul rochiei.

Fata roși, apoi, prea târziu însă, încercă să-i dea mâna la o parte dar Patrick eliberase deja acel obiect mic de aur.

– Asta căutai?

Antonia îl luă din mâna lui fără a-l privi.

Patrick o urmări printre gene. Fusese un risc asumat să scoată acel obiect care rămăsese prizonier undeva în decolteul ei. Patrick se întrebase cum va reacționa fata. Dar fusese și un test care-l asigurase că nu se înșelase: inima fetei bătea ca o pasăre captivă. Ce i se întâmplase la Bordighera o speriase și o făcuse să se retragă din viață, mai ales să evite contactul cu bărbații. De aceea îl nedumeri și mai tare când ea-i spusese că vrea să se mărite.

Fata deschise medalionul cu destulă greutate. Fără a-l privi pe Patrick, ea i-l întinse.

– Acesta este Cy.

Patrick privi curios fotografia. O reprezenta pe ea alături de un bărbat îmbrăcat într-un costum deschis la culoare. Era un bărbat înalt și slab, cu părul alb.

– Ți-ar putea fi tată! constată Patrick.

Roșind, ea-i luă apărarea.

– N-a împlinit încă patruzeci de ani.

– De ce te măriți cu el?

Antonia îl privi uluită.

– Păi, cred că este evident că...

– Nu este nimic evident, îi spuse Patrick tăios. Nu pot să cred că din dragoste o faci. Este prea bătrân pentru tine, iar reacția pe care ai avut-o când te-am ajutat să scoți medalionul mi-a dovedit că încă te mai sperii când se apropie vreun bărbat de tine.

– Nu știi nimic despre mine! sări fata mai încordată ca oricând. Și te rog să nu mai faci un gest ca acela, pentru că te voi lovi.

Patrick îi zâmbi trist.

– Crezi că nu înțeleg ce se întâmplă? Nu vrei să-mi spui adevărul, dar îl voi afla eu. Nu ești îndrăgostită de individul ăsta, nici de altcineva.

– Poți să faci asemenea afirmații numai cunoscându-mă pe mine? Iar pe Cy nu-l cunoști!

Patrick izbucni în râs.

– Am văzut cum arată Cy și cred că pot să ghicesc de ce te-ai logodit cu el. Nu-l iubești, de asta sunt sigur; l-ai ales tocmai pentru că nu va avea nici un fel de pretenții de soț asupra ta. Nu pare un tip care să provoace emoții puternice unei femei...

– O, te rog să taci, zise fata, devenind stacojie.

Patrick continuă calm:

– Cred că nici nu te-a solicitat vreodată în patul lui, și nici n-o va face.

Fata sări și porni în fugă spre casă, dar Patrick o prinse chiar lângă fântână și o ținu de mijloc.

Inima fetei se zbătea ca o pasăre speriată.

– Nu, te rog să nu... șopti ea.

Patrick o privi impacientat.

– De câte ori vrei să-ți repet că nu-ți fac nici un rău?

– Atunci, dă-mi drumul!

Patrick încercă să-și recapete calmul.

– Antonia, chiar crezi că ți-aș face vreun rău? Par a fi genul acesta de bărbat?

Ea începu să plângă ca un copil.

– Nu... nu știu... nu știu cum să-ți explic... dar în mintea mea, amândoi sunteți amestecați...

Patrick îngheță.

– Încă mă confunzi cu nemernicul acela? Mulțumesc.

– Îmi pare rău, spuse ea epuizată.

Patrick continuă s-o privească, apoi izbucni dintr-o dată.

– Oare îți dai seama cum arăți? Mi te amintesc cum erai la petrecerea aceea, cum dansai... străluceai ca nici o altă femeie de la acolo. Și uite cum ai ajuns acum! Ești o nălucă! Ce faci cu tine însăți?

Fata încercă să se departeze de el, conștientă de apropierea lui, de gura lui cu buze pline, de trupul lui musculos, bine clădit, ca și de disprețul care i se citea în priviri.

– Încerc să mă obișnuiesc să trăiesc chiar și așa!

– Și de asta te-ai îmbrăcat în rochia asta insipidă, cu jacheta asta fără formă? Iar trupul îți este ca al unui băiat! Nu mai ai nimic de femeie! Arăți îngrozitor!

– Lasă-mă în pace! îl imploră fata. Este viața mea, în fond. Du-te și lasă-mă în pace!

În același moment fata îl îmbrânci cu o putere pe care el nu i-ar fi bănuit-o, iar Patrick căzu în apa fântânii. Se ridică de acolo ud leoarcă, dar ea dispăruse, o văzu alergând printre tufișurile verzi și trandafirii albi, apoi auzi o ușă trântindu-se.

Patrick își îndepărtă părul ud de pe față și plecă, dar își promise că se va întoarce, în casa aceasta cu trandafirii cățărători, în care dispăruse Antonia.

Capitolul 4

Antonia urmări plecarea lui Patrick, de la o fereastră aflată la etajul doi al casei. Mai tremura încă, dar imediat ce văzu că bărbatul a plecat ieși în grădină și se asigură că poarta era bine închisă. Patrick Ogilvie nu mai avea cum să intre. Se întoarse apoi în casă și sună la palazzo. Lucia, servitoarea doamnei Devvon, fu cea care-i răspunse.

– Ai întârziat deja, ce s-a întâmplat? Doamna se temea că ai avut un accident. Știi ce ușor intră în panică.

– Spune-i că regret dar nu pot veni astăzi, mă simt rău, zise Antonia. Și nu era minciună în totalitate; avea o stare de vomă foarte neplăcută. Avea febră, și o sudoare rece îi acoperea fruntea.

– De ce n-ai sunat mai devreme ? insistă Lucia. Era o femeie mică de statură, de vreo cincizeci de ani, cu niște ochi negri iscoditori, care lucra de douăzeci de ani pentru doamna Devvon.

– Am pornit spre palazzo, dar simțindu-mă rău m-am întors aici, zise Antonia. I se păru destul de greu s-o mintă pe femeie. Spune-i doamnei Devvon că mâine voi veni.

Lucia nu mai zise nimic dar Antonia roși, știind că nu va fi crezută. Nu putea să se ducă la palazzo și să pretindă că totul era ca de obicei, să discute cu doamna Devvon ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Știa că neliniștea din suflet i se citește pe față. Se întinse puțin, în camera aceea atât de liniștită, dincolo de care se afla piațeta aceea plină de praf, străzile la fel de liniștite Se simțea ca pe o insulă pustie.

Femeia care făcea curățenie venea de trei ori pe săptămână, dar nu și astăzi. Nu putea decât să spere că va petrece o zi liniștită și că nu-l va mai vedea vreodată. Era încă șocată de momentul în care-i recunoscuse chipul oglindit în apele Canalului Grande. Fusese un moment de spaimă atât de puternică încât nu voia să și-l mai amintească.

Se cuibări în poziție fetală, cu mâinile încleștate de genunchi, tremurând. Chiar dacă plecase, bărbatul va reveni, ea știa prea bine. Avusese cândva impresia că a uitat acea întâmplare de coșmar. Faptul că-l revăzuse îi readusese totul în memorie de parcă acel eveniment neplăcut se petrecuse foarte recent. Coșmarul bătea la ușile minții ei făcând-o să-i fie teamă să adoarmă. Când o atinsese, căutându-i medalionul în decolteul rochiei, ea simțise cum amețește. O ardea toată pielea, chiar și acum când totul era doar o amintire inima începea să-i bată mai tare. Antonia închise ochii. Nu, nu trebuia să se mai gândească la el, dar nu și-l putea scoate din minte. Totul se petrecuse într-o secundă. Terminațiile nervoase ale pielii continuaseră să-i vibreze chiar și după ce atingerea lui încetase. Își prinse fața în mâini și gemu cât putu de tare. Încă mai simțea acea senzație cu foarte mare intensitate. De la acea noapte pe plajă, se temea de orice contact fizic. Prefera să-i țină la distanță pe bărbați, să se ascundă de ei. Dar el, Patrick Ogilvie, îi invadase gândurile, trupul, o atinsese și-i pusese întrebări la care ei îi era imposibil să răspundă, redeșteptându-i simțurile. Ea nu știa ce era

mai rău: să fie invadată fizic, sau mental. Stătuseră un timp destul de scurt în grădină, iar el o dusese pe brațe atunci când leșinase. Se trezise și-l găsise acolo, cu fața aplecată asupra ei. Mai apoi, Patrick își strecurase degetul pe care ea-l simțise rece în decolteul ei, și-i urmărise reacțiile. Bărbatul avea ochi albaștri care denotau inteligență și perspicacitate, iar ei i se părea că îi poate citi gândurile așa cum citești o carte deschisă.

O mâniase, o speriase, o făcuse să se îngrijoreze, dar într-o jumătate de oră se apropiase de ea mai mult decât o făcuse oricine altcineva în ultimii doi ani. Se simți îngrijorată de efectul pe care Patrick îl mai avea asupra ei și după atâta timp.

A doua zi plecă spre palazzo mai devreme ca de obicei și se întoarse spre seară. Nu știa dacă Patrick Ogilvie venise între timp. Și chiar dacă o făcuse nu era nimeni acasă, iar înainte de plecare ea verificase foarte temeinic sistemele de închidere.

Ea fusese ocupată toată ziua sortând un container care conținea, ca toate celelalte, un amestec de lucruri, niște cărți valoroase care zăceau la un loc cu un set de farfurii chinezești din secolul optsprezece, niște discuri, niște statuete reprezentând animale, schițe, despre care ea credea că sunt ale lui Munnings, tocuri, pergamente și multe altele.

Patsy Devvon venise să le vadă și ea, îmbrăcată în pantaloni bleu-deschis și o jachetă înflorată. Femeia avea în jur de cincizeci de ani, și era foarte slabă căci ținea dietă permanent. Ochii îi erau albaștri și părul blond, și arăta mult mai tânără decât era.

– Nici nu știu de unde au mai ajuns și astea aici, zise ea privind obiectele pe care le pusese Antonia pe o masă. Da, cred că le-am cumpărat la o licitație, la Paris. Soțul meu cumpăra tot felul de fleacuri la licitații și apoi le expedia acasă. Întotdeauna, când ajungeam într-un loc, mergeam mai întâi la târguri și licitații. Nu putea să reziste și cumpăra tot felul de fleacuri, cum erau, de exemplu, statuetele astea de ceară, cred.

Patsy fusese cea de a patra soție a lui Gus Devvon, cu mult mai tânără decât soțul ei care se căsătorise cu ea la șaizeci de ani. Gus Devvon colecționase femeile așa cum

colecționase obiectele de artă; nici una dintre căsătoriile lui nu durase prea mult, căci el își pierdea imediat interesul, doar căsătoria cu Patsy durase vreo zece ani, după care urmase moartea lui. Dacă n-ar fi cunoscut-o pe Patsy, Antonia s-ar fi mirat cum de reușise ea să-l păstreze mai mult decât predecesoarele ei. Era o femeie plină de viață, de căldură, prietenoasă, care nu pierdea nici o ocazie să se întrebe dacă toate lucrurile achiziționate de defunctul ei soț aveau vreo valoare.

– Bine, draga mea, ocupă-te tu de toate astea, îi spuse Patsy. Eu iau prânzul cu Amy Patterson, ne vedem mai târziu.

Antonia luă prânzul adus pe o tavă în încăperea plină de praf în care lucra. Era un prânz obișnuit: pepene, paste cu șuncă și sos de ciuperci. După plecarea lui Patsy, Lucia nu putu să nu remarce:

– Multe prostii a mai cumpărat și răposatul, eu le-aș arunca imediat!

– Ai arunca sume foarte mari de bani, îi spuse Antonia.

– Chiar au valoare? Toate obiectele astea prăfuite?

– Ce vezi aici pe masa asta valorează foarte mult, o asigură Antonia. Poate chiar milioane, adăugă ea observând că Lucia o privea neâncrezătoare.

– Oricum, este o exagerare, zise Lucia luând tava pe care-i servise prânzul. Apoi ea exclamă: n-ai mâncat mai nimic, ca de obicei, nici cât un șoarece. De asta ești atât de slabă și palidă. Nu înțeleg ce vede domnul Cy la tine, el are nevoie de o femeie cu sânge fierbinte, nu de o făptură căreia i se văd și venele.

Lucia nu era doar camerista doamnei Devvon, ea se ocupa de toată casa. Mai erau alte servitoare care făceau curățenie și găteau, iar Lucia le dădea ordine și le supraveghea și poate tocmai asta o făcea să creadă că are dreptul să comenteze și achizițiile familiei Devvon. Antonia își mușcă buzele, dar nu-i răspunse femeii. Lucia o privi satisfăcută că avusese ultimul cuvânt și plecă la treburile ei. Antonia își continuă treaba, simțindu-se nefiresc, dorindu-și ca Cy s-o sune. Se gândi că el o făcea să se simtă în siguranță. Dar nu mai zâmbi așa cum făcea de obicei când se gândea la el. Patrick reușise s-o tulbure, insinuând că ceea ce era între ea și Cy era fals, lipsit de realism. De ce trebuia s-o blameze pentru că simțea nevoia de protecție? Părinții ei o excluseseră din viața lor, iar ea se simțise o intrusă încă din copilărie, când stătea cu nasul lipit de fereastra vieții, urmărind cum alții se bucurau de

fericire și siguranță. Avusese o copilărie stranie. Nu era fericită decât cu Susan și Alex; ei îi dădeau iluzia unei familii fericite. În seara acelei petreceri la vila Bordighera ea fusese realmente fericită. Toți erau prietenoși, și aveau în general vârsta ei. Dansase, vorbise, ascultase muzică apoi îl văzuse pe Patrick Ogilvie care o urmărea. Pentru ea, Patrick era cel mai interesant bărbat pe care-l văzuse vreodată: înalt, zvelt, frumos bronzat, cu ochii de un albastru uimitor. Nu-și mai luase ochii de la el.

Oare era actor? După cum arăta, mai mult ca sigur. Păcat că era ceva mai bătrân decât ea. Probabil avea treizeci de ani, și părea foarte supărat, sau poate faptul că era mereu încruntat îl făcea să arate mai matur. Dar pe moment ei îi plăcu privirea lui încruntată; îl făcea să pară mai interesant, decât orice alt bărbat de la petrecere.

Antonia așteptase ca Patrick să se uite la alte fete, dar el n-o făcuse, continuase s-o privească. Nu putea fi interesat de ea! Sau, poate? Începuse să-i zâmbească timid, iar figura lui se schimbase. Gura i se schimonosise, bărbatul se încruntase și mai mult, terminase paharul de vin și-l pusese pe o măsuță. Apoi se întor-

sese, părând dispus să invite o altă fată la dans. Dar de ce o privise atât de intens pe ea? Apoi, de ce își pierduse brusc interesul? Poate observase că era prea tânără? Sau poate era el timid? Dar nu-l putea lăsa să plece astfel. Căpătase dintr-o dată un curaj ieșit din comun. Nesigură pe ea, dar surescitată, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, îl invitase la dans. Bărbatul se întorsese și o privise un moment de parcă n-ar mai fi văzut-o până atunci. Antonia se întrebase dacă nu cumva el nu vorbea engleza, mai ales că nu-i răspunsese imediat. Văzut de aproape, bărbatul arăta și mai bine. Apoi, ea îi pusese o mână pe mânecă, dar el...

– Nu dansez, spusese foarte scurt și se depărtase.

Ea devenise stacojie, apoi pălise și simțea nevoia să plângă dar se jena de lume. Plecase imediat din acel loc, lovindu-se de cei din jur ca un fluture de noapte ce ricoșează într-o fereastră. Observase cum invitații se dăduseră la o parte făcându-i loc să treacă, iar ea își spuse că acel incident va fi pe buzele tuturor, la fel și umilința ei. Venise însă unchiul Alex care o luase de umeri și o dusese într-un loc mai retras.

– Te simți bine, draga mea? Ce ți-a spus Patrick că te simți atât de jenată?

Antonia oftase, acoperindu-și fața cu mâinile vrând să-și stăvilească lacrimile.

– Nu trebuie să-l iei în serios, indiferent ce ți-ar fi spus, nu este într-o dispoziție prea bună, a rupt logodna de curând și este foarte nefericit. Alex îi oferise un pahar de vin, și-i povestise ce știa și el despre Patrick Ogilvie și logodnica lui Laura, care-l părăsise pentru alt bărbat, iar Antonia înțelesese că el avusese motive să se poarte așa.

Deci el era indispus, era furios și nu voia să se implice atât de repede într-o altă relație. Cine-l putea învinui? Simți nevoia să-l consoleze, să-l facă să zâmbească, măcar pentru un moment.

Se uitase împrejur să-l găsească, și-l văzu părăsind petrecerea, luând-o spre grădină și de acolo spre plajă.

– Vrei să dansezi? o invitase Alex, dar ea refuzase, spunând că preferă să stea de vorbă cu ceilalți invitați.

De fapt, se gândise să-l urmărească pe Patrick. Poate că lui i-ar fi făcut bine să discute, cu cineva dispus să-l asculte, despre fosta lui logodnică. Antonia

putea găsi și alte motive pentru care să se ducă după el; întotdeauna știa să găsească motive pentru a face un lucru pe care și-l dorea foarte tare. Astfel ea se strecurase spre plajă, văzându-i urmele pe nisip. Pusese piciorul pe urmele lăsate de tălpile lui care erau mult mai mari decât ale ei, ascultase zgomotul făcut de valurile care se spărgeau de țărm.

Era atât de preocupată de ce-i va spune lui Patrick încât nici nu auzise când cineva sărise în fața ei dintr-o barcă. Ea zărise bărbatul o singură clipă, atunci când luna îi luminase chipul, bărbatul era bronzat, cu păr castaniu. Țipase scurt, auzise o voce amenințând-o în engleză și fusese sigură că era Patrick. Bărbatul o trântise în nisip, iar ea luptase disperată, gândind „oare el crede că pentru asta l-am urmărit?"

Dar o deranja și mai tare faptul că nu putea să-și răspundă singură la propriile-i întrebări: oare voiam ca el să facă dragoste cu mine? De asta l-am umărit? Prin comportamentul meu l-am făcut să înțeleagă că asta doream? Din vina mea s-a întâmplat totul?

Apoi, vocile care se auziseră îl făcuseră să se oprească după ce o molestase și ea se trezise singură, plângând, se târâse până la apă, tentată să se lase pur-

tată de reflux. Dar ceva din interiorul ei, mult mai puternic decât și-ar fi închipuit ea, o forță care nu voia să cedeze, o făcuse să se împotrivească apei tocmai când Alex ajunsese la ea.

Susan Jane îi observase absența și-l trimisese pe soțul ei s-o caute. Și ceilalți invitați porniseră în căutarea ei, în grădină și pe plajă. Unchiul Alex o găsise plângând, sângerând, plină de iarbă de mare. De fapt, glasurile lor îl speriaseră pe atacator. Ea își aminti fața lui albă ca varul, când aflase ce se întâmplase, o învelise într-un prosop și o dusese înapoi la vilă, unde chemase poliția și doctorul.

– Cine te-a adus în halul ăsta? o întrebase el.

– Englezul... suspinase ea, fără a-și aminti numele lui. Era el, englezul acela...

– Vrei să spui Ogilvie?

– Da, el a fost.

Păruse atât de sigură de ea. Mai apoi, când i se spusese că nu Ogilvie o atacase, ea avusese tot felul de reacții ciudate: se simțise ușurată că nu el fusese cel care o rănise, apoi șocată pentru că fusese o persoană cu totul străină și modul ei de a judeca lucrurile se schimbase total, realizând disperată prin ce trecuse Patrick.

– Cred că mă urăște, îi spusese ea lui Alex.

– N-ai făcut-o intenționat, nu poți fi învinuită, o consolase unchiul ei.

Ea știa prea bine că Patrick o ura, mai ales când i s-a spus că el a părăsit Bordighera fără a-și lua lucrurile, iar apoi renunțase la contractul cu Rae Dunhill, supărat pe aceasta pentru că-l crezuse capabil să violeze o fată.

Antonia se văzuse la scurt timp cu Rae, la Bordighera.

– Mă simt foarte prost pentru că l-am acuzat pe nedrept pe Patrick, șoptise ea iar Rae ridicase din umeri.

– Nu te învinuiește nimeni. Din ceea ce spunea poliția se pare că atacatorul semăna cu Patrick. Apoi Rae începuse să turuie ca de obicei: e păcat că s-a întâmplat tocmai acum, în viața lui Patrick. Era deja dezechilibrat de ruperea logodnei cu Laura, iar asta a fost picătura care a umplut paharul. L-am văzut acum două zile, părea de nerecunoscut. Înainte era un om rezonabil, cu care te puteai înțelege. Puteai să vorbești orice cu el; și acum, dintr-o dată, mi-a spus că nu mai lucrează cu mine. La început n-am vrut să cred că vorbește serios.

Antonia clipise de câteva ori, știind că este vinovată.

– Și cum o să-și câștige existența?

– Știu că avea niște economii, voia să-și cumpere o casă, după căsătoria cu Laura. Probabil că-și va găsi ușor de lucru, este foarte talentat. Dar eu nu vreau să-l pierd, este cel mai bun ilustrator pe care l-am avut vreodată, oftase Rae, impacientată.

Antonia se întrebase atunci dacă n-ar fi fost bine să-i scrie sau să încerce să-l întâlnească, dar după ce-o auzise pe Rae spunându-i că-i fusese teamă să insiste, renunțase. Dar în cei doi ani care urmaseră intra subit în panică ori de câte ori își amintea de el. Acum, când îl întâlnise și discutase cu el fusese mai ușor și mai simplu decât anticipase ea. El fusese furios la început, se citea mânia explodând din întreagă ființa lui. Apoi, după ce ea leșinase, se mai calmase. Îi vorbise liniștit, chiar conversaseră ca doi oameni obișnuiți, asta până când el îi văzuse inelul și se schimbase din nou. De ce se supărase când îi văzuse inelul?

Toate acestea o duseră înapoi la gândul că Patrick Ogilvie era o persoană de neînțeles, care îi va bântui mult timp de acum înainte gândurile.

În acea seară se apropie cu grijă de casa de la Dorsoduro unde locuia, asigurându-se că Patrick nu era prin preajmă.

Seara mâncă o salată, apoi niște piersici, ascultă un post de radio local care transmitea hit-uri și chiar fredonă și ea melodii pe care le știa mai bine. Deschisese o cutie cu mâncare pentru pisicile care trăiau în grădina casei. Tocmai când le urmărea cum mănâncă mulțumite, auzise un zgomot în grădină, apoi pași pe pietriș și știu că era el. Apăru chiar în fața ei o umbră întunecată, ca un lup înfometat. Ea fu atât de surprinsă încât nici nu se gândi să intre în casă.

– Cum ai intrat? l-a întrebat ea.

– Am sărit gardul, fusese răspunsul lui, iar el o examinase cu ochii lui albaștri.

– Asta este o ilegalitate, spusese ea atunci, iar el continuase să-i privească insistent rochia demodată. În ultimul timp ea umbla îmbrăcată în lucruri vechi, care nu i se potriveau de loc, căci nu voia să fie privită de bărbați. Voi suna la poliție dacă nu pleci imediat, nu vreau să te afli aici, pe proprietatea mea.

– Parcă spuneai că nu-ți aparține, ci este închiriată. Și cum poți comite o ilegalitate doar intrând în grădina cuiva?

– Oricum ar fi, vreau să pleci chiar acum! strigă Antonia, dorindu-și ca el să n-o mai facă să se simtă neajutorată. Căci el avea acest efect asupra ei, o făcea să se simtă slabă, fără apărare, de parcă o boală ciudată, necunoscută ar fi pus stăpânire pe ea, pe sufletul ei, mai ales.

– Ești singură acum în toată casa asta? o privi el, făcând-o să se simtă nesigură pe ea.

– Poftim? A, nu sunt singură.

– Cine mai este aici, cu tine?

– Unchiul și mătușa.

– Foarte bine, o să stau de vorbă cu ei. Ai spus că Alex voia să-și ceară scuze la mine, a sosit momentul s-o facă. Patrick se îndreptă spre ușă, iar ea veni în fugă după el.

– Nu poți să vorbești cu el, momentan este plecat... nu cred că se va întoarce prea devreme.

Dar era prea târziu, Antonia nu mai putea să-l oprească. Patrick intrase deja în bucătărie, privind curios vasele de aramă înșirate pe pereți, perdelele de la ferestre, cuptorul electric.

– Este foarte frumos decorată, zise el. Ai făcut cafea? Miroase foarte bine! Ți-a mai rămas cafea?

– Nu am cafea pentru tine, și nici nu poți rămâne aici! spusese Antonia.

El se așeză într-un scaun de pai, întinzându-se mulțumit ca pisicile Antoniei. Privindu-l își spusese că era o plăcere să-i admire trupul cel suplu, semăna cu trupurile pisicilor ei agile.

Antonia crezuse că în acea noapte, pe plajă, îi fusese ucisă orice urmă de senzualitate, dar descoperi că nu era așa. La un moment dat, se auzise respirând, cu tot trupul încordat, și se întrebă cum naiba reușise să confunde vocea lui cu a altui bărbat atunci pe plajă.

Patrick o urmărea cu ochii lui albaștri. Se lăsă tăcerea: Antonia își auzea chiar și respirația, tot trupul i se încordase, sângele îi circula mai repede, iar inima îi bătea cu putere.

– De câte ori să-ți repet? Nu trebuie să te temi de mine, zise el cu blândețe, iar Antonia se mai întrebă încă o dată cum naiba reușise să confunde glasul lui cu a altui bărbat.

– Nu mă tem, minți ea.

Patrick o privi printre gene, zâmbindu-i malițios.

– Nu? Atunci, fă-mi o cafea.

Antonia căzuse în capcana lui încă o dată. Cedă, și oftând îi turnă cafea, pe care apoi i-o întinse încercând să evite atingerea mâinilor lui.

– De fapt, ai tăi nu se vor întoarce prea repede. Patrick continua s-o privească, știind că ea făcuse totul pentru a-i evita atingerea. Sorbi din ceașca de cafea pe care apoi o lăsă jos. Este foarte bună cafeaua ta, știi s-o faci pe gustul meu, Antonia.

– O, mulțumesc foarte mult, zise ea furioasă, iar Patrick pufni în râs.

– Ai tăi se întorc abia după câteva zile, nu?

Ea deschise gura vrând să spună o minciună dar întâlnindu-i privirea renunță.

Patrick continua să zâmbească malițios.

– Este bine că te-ai oprit la timp, minciuna nu ți se potrivește. Am aflat de la impresarul unchiului tău că se află în Anglia și va sta acolo patru zile. Asta înseamnă că ești singură în casa asta, ceea ce mă surprinde.

– Veneția este unul dintre cele mai sigure orașe din lume, spuse ea precipitat. Nu se înregistrează crime aici. Criminalii au nevoie de mașini; dacă folosesc barca pot fi prinși foarte ușor. Eu mă simt în siguranță aici.

– Chiar și alături de mine?

– Dacă ai terminat cafeaua ar fi mai bine să-mi spui pentru ce ai venit, apoi să pleci.

– Proprietarul meu mi-a spus că are nevoie de camera mea pentru vărul lui care a fost evacuat din altă parte, așa că va trebui să-mi caut o altă locuință foarte repede. Veneția este plină de turiști acum, iar eu nu-mi permit o chirie prea mare, mă gândeam că poate Alex mi-ar subînchiria o cameră aici.

– Păi, zise ea luată prin surprindere, el nu este aici, dar nu cred că poate subînchiria.

– Și nici tu nu mă dorești în preajmă, nu? sugeră Patrick, observând că fata roșește și mai tare, și lasă ochii ei albaștri în jos, acoperindu-i cu genele ei lungi, care aveau o dungă roșie semnul unei nopți pline de lacrimi.

– Nu are nici o legătură cu ce gândesc sau doresc eu, bâigui ea. Alex este chiriașul legal, de el depinde totul.

Dar Patrick avea dreptate, numai ideea de a locui cu el sub același acoperiș îi dădea fiori. Antonia nu se simțea în largul ei alături de el, acest bărbat putea să-i citească gândurile prea ușor.

– Tot mă mai crezi capabil de viol? zise Patrick cu amărăciune.

În acel moment sună telefonul iar ea sări imediat pentru a răspunde, conștientă că Patrick o urmărea.

– Alo? Cy? zise ea roșind, întorcându-se cu spatele pentru ca Patrick să nu-i mai vadă ochii.

– Ești răcită? Nu-mi place cum sună glasul tău. Am auzit de la mătușa Patsy că nu te-ai simțit prea bine, gripa debutează cu simptomele pe care mi le-a spus ea. Dacă nu te simți bine stai acasă și odihnește-te.

– Acum mă simt bine, zise ea forțându-se să vorbească pe un ton obișnuit.Nu am nimic, Cy.

– Nu-mi place glasul tău de acum. Te deranjează ceva? Te-a supărat cineva, Antonia? Sper că nu ești supărată pe mine pentru că a trebuit să mă întorc în State?

– Nu, nici vorbă, am înțeles că ai probleme acolo, care nu se pot rezolva fără tine, zise Antonia dorindu-și să-l fi rugat să sune altă dată, căci nu-i putea spune că era cu cineva, se temea că Cy va ghici despre cine era vorba. Ea nu voia ca Cy să afle că ea era tocmai cu Patrick Ogilvie.

Cy știa ce i se întâmplase cu doi ani în urmă. Când o ceruse de soție ea îl refuzase la început și trebuise să-i spună și din ce motiv. Apoi, după ce ea-i mărturisi totul, el îi spusese:

– Știam, Antonia. Înțeleg ce simți. Mai știu și din ce cauză nu te-ai mai întâlnit cu nici un bărbat de atunci și poate nici nu te vei căsători mult timp de acum, căci nu vei putea avea o viață normală, de femeie căsătorită, dar eu nu renunț, tot mai cred că am duce o viață grozavă împreună.

Cy era un bărbat tăcut, cu suflet bun, și destul de cinstit ca să recunoască în fața ei că nu-l prea interesa sexul și din acest motiv nu se căsătorise. Afacerile îi ocupau tot timpul. Antonia știa că el o place, dar nu simțise dorință în sărutările lui, iar el nu se grăbise să fixeze data căsătoriei.

Ea consimțise la logodna lor nu pentru că l-ar fi iubit ci pentru siguranța pe care i-o oferea. Iar toți cei din jurul lor primiseră vestea cu nedisimulată bucurie: Patsy, Alex și Susan Jane reacționaseră de parcă ar fi așteptat de mult vestea aceasta.

– Totul este bine la Boston? îl întrebă ea.

– Se pare că da, zise Cy evident satisfăcut de succesele lui. Am un client nou, o companie internațională. Asta înseamnă că voi fi și mai ocupat, dar avantajele nu vor întârrzia să apară. Ce ai făcut astăzi? Ai mai găsit ceva interesant?

Antonia îi povesti despre desenele Munnings, iar el se entuziasmă imediat.

– Pune-le deoparte pentru mine, Antonia, aș vrea să le văd imediat ce voi sosi. Cred că le voi păstra pentru colecția mea.

Cy moștenise și el pasiunea pentru colecții de tot felul de la unchiul său, concentrându-se asupra artei secolului nouăsprezece.

– Acum, culcă-te devreme, Antonia, zise Cy în încheiere. Te sun mâine. Noapte bună, draga mea.

– Noapte bună, Cy, zise ea și închise.

După ce termină convorbirea cu Cy, Antonia se întoarse spre Patrick.

– Cred că s-a înroșit și linia transatlantică din cauza convorbirii voastre! Parcă erați Romeo și Julieta! A fost mai mult o dare de seamă decât o discuție între logodnici. Doar nu te-ai culcat cu el, nu? Nici nu mi-am închipuit asta.

Antonia își pierdu cumpătul.

– Nu știi să vorbești și altceva, Patrick?

Îl lovi cu putere peste față și-l văzu dezechilibrându-se pentru un moment, urmele degetelor ei marcându-i fața. Antonia nu putea să creadă că făcuse așa

ceva. Rămase cu ochii ațintiți asupra lui, tremurând, iar Patrick după ce-și reveni de pe urma șocului, o cuprinse în brațe și o sărută.

Antonia se luptă să scape din brațele lui, fu cuprinsă de panică, mintea i se încețoșă. Se simțise aruncată cu doi ani în urmă, luptând fără rezultat cu un bărbat puternic.

– Doamne, îmi pare rău, Antonia. Mi-am pierdut controlul. N-am avut intenția să fac ceva care să-ți displacă.

– Mă... mă simt rău, murmură ea și fugi sus pe scară, temându-se că va vomita înainte de a ajunge la baie. După câteva minute se afla aplecată deasupra chiuvetei iar părul blond îi acoperea fața. Un zgomot o făcu să se întoarcă. Patrick stătea în cadrul ușii.

– Te simți bine? Să-ți aduc ceva?

– Te rog să pleci și să nu mai vii aici.

Figura lui se crispă. Pentru un moment ea se gândise că bărbatul se va apropia și se strânse de teamă. El îi aruncă o ultimă privire și plecă. Antonia îi auzi pașii, apoi ușa de la intrare închizându-se. Plecase. Acum, era singură. Acum, putea să se relaxeze, să dea frâu liber lacrimilor, să le lase să curgă dincolo de barajul care le stăvilise până acum.

Capitolul 5

După ce plânse bine ca să se calmeze, Antonia se ridică, verifică ușile, apoi se duse în baie, făcu duș prelungit și se culcă. Adormi imediat, căci șocul emoțional al serii îi secătuise energia. Nici nu atinse bine perna că și adormise.

Visul începu ceva mai târziu. Era ca o peliculă veche pe care o văzuse de sute de ori, un coșmar. Era pe Riviera franceză, lumea vorbea și râdea, apoi dispărea brusc, doar luna intra și ieșea dintre nori. Fiecare sunet făcut de mare avea o componentă sinistră, amenințătoare, iar ea mergea pe urmele lăsate de picioarele lui Patrick. El sare de undeva din întuneric, iar ea țipă înainte ca mâna puternică să-i acopere gura și s-o tragă în jos.

Întotdeauna se întâmpla la fel, era o rutină, deși terifiantă. Vede apoi o siluetă un bărbat cu tenul alb, ochii albaștri, părul decolorat de soarele verii, îl auzea vorbind în engleză, era el, Patrick. Era un joc? Inima îi bătea tot mai tare, mâinile lui o atingeau până ajungea s-o doară, iar trupul care se afla deasupra ei nu se juca. Oare el crede că pentru asta l-am urmărit? Antonia vru să strige dar nu putea căci el o strângea de gât. Nu este nimic real din ceea ce visez acum, continua ea să-și spună. Mă voi trezi curând. Dar visul se schimbă complet. Ea era tot pe plajă, dar nu mai avea banda aceea lipită pe ochi și gură, și nu era amenințată în nici un fel. Îl privi pe Patrick pe care-l vedea în lumina lunii.

– Nu te teme de mine, Antonia, îi spunea el.

– Nu-mi este teamă, șopti ea dar nu era adevărat. Se temea, era confuză. Fusese doar un vis? Era trează?

– Ce dorești, Antonia? o întrebă Patrick apoi îi atinse ușor sânii și ea constată că era complet goală.

– Patrick...

El se aplecă și o sărută iar sărutul lui fu ca atingerea unui cuțit fierbinte.

– Nu, Patrick, strigă ea, nu vreau să faci asta!

Dar ea era conștientă că mințea, căci nu-și dorea nimic mai mult decât să fie astfel atinsă. Era o confuzie

care o chinuia, ceva între dorință și teamă, care o făcea să nege ceea ce simțea, să-l respingă. Se ridică în capul oaselor și se trezi în pat, cu cearșafurile înfășurate în jurul ei.

Pe când lupta să se elibereze, auzi zgomote, pași, și intră în panică. Se repezi spre ușă dar se lovi de pieptul puternic al unui bărbat. Pentru un moment, ea fu atât de confuză încât nici nu mai știa dacă este trează sau nu, dar toate simțurile îi spuneau că nu este vis. Începu să țipe.

– Nu te teme, Antonia, eu sunt. Ești în siguranță, nu-ți fac nici un rău, șoptea Patrick, strângând-o la pieptul lui.

Pentru un moment, ea simți impulsul de a rămâne la pieptul lui, cald și puternic; îi auzea bătăile inimii, iar nările ei inhalau mirosul masculin al trupului lui.

Dar își aminti că nu putea fi în siguranță cu el. Începu să lupte să se elibereze pentru că nu avea încredere în el, și căzu înapoi pe perne răsuflând greu.

Patrick se aplecă și aprinse lampa de pe noptieră. Orbită de izbucnirea bruscă de lumină, ea nu văzu nimic un moment, încercând să-și domolească bătăile inimii. Când putu să-și controleze vocea, ea îl întrebă:

– Ce... ce faci aici? Cum ai intrat în casă? Ușile erau încuiate. Am verificat toate intrările.

– Nici n-am ieșit, o informă el.

Patrick se așezase pe marginea patului ei, purtând aceeași cămașă neagră și jeanșii cu care venise mai devreme. Antonia îl privi uimită.

– Vrei să spui că te-ai ascuns undeva aici?

Patrick o privi printre gene.

– Nu m-am ascuns, zise el, am stat în sufragerie.

– Dar nu era lumină când am intrat acolo!

– Pentru că n-am aprins-o. M-am uitat pe fereastră.

– Deci tot timpul ai fost aici, în casă, iar eu credeam că sunt în siguranță! De ce ai făcut asta?

Patrick se încruntă.

– Nu mă mai privi așa! De ce naiba crezi că n-am plecat? Mi-a fost teamă pentru tine, erai într-o dispoziție foarte proastă! Mi-a fost teamă să plec și să te las în starea în care erai.

– Dacă într-adevăr eram așa, este numai din cauza ta, îi reproșă Antonia.

– Bine, Antonia, poate m-am temut că din cauza mea ți-ai amintit lucruri neplăcute.

– Deci te-ai simțit vinovat?

– Da, până când mi-am amintit că ești logodită și m-am întrebat ce fel de căsătorie vei avea când tu nu suporți nici să fii sărutată.

Fata îi evită privirea.

– Dar tu nu ești bărbatul cu care mă voi căsători!

Patrick se aplecă amenințător spre ea.

– Atunci spune-mi că ai făcut dragoste cu el și ți-a plăcut!

– Nu discut cu tine viața mea privată!

– Tocmai asta este problema, n-ai discutat-o cu nimeni altcineva.

– Am consultat un psihiatru în Statele Unite.

Patrick o privi neîncrezător.

– Cred că nu ți-a folosit la nimic, altfel n-ai fi așa cum ești acum!

– De ce, dacă nu vreau să te sărut înseamnă că sunt terminată? Sau poate crezi că toate femeile îți cad în genunchi imediat ce te cunosc?

– Este drept că nici una n-a vomitat pentru că am sărutat-o! Dar tu acum aveai un coșmar, nu?

Antonia roși.

– M-ai auzit?

– Da, Antonia.

Ea lăsă fața în jos, cu obrajii roșii de rușine căci nu mai știa ce spusese în timpul visului. Oricum, rostise

numele lui. Oare spusese ceva din care Patrick să fie sigur că ea era obsedată de chipul, de trupul lui?

– Ți-ai amintit din nou acea noapte? De ce ai rostit numele meu?

Antonia ezită.

– Adevărat? Nu-mi amintesc s-o fi făcut. Ea încercă să mintă dar vorbele refuzau să exprime ceea ce voia ea.

– Te-am auzit, Antonia, ai strigat numele meu de câteva ori. Pe mine mă visai?

– Nu! zise fata tremurând.

Patrick îi ridică fața pentru a-i vedea mai bine ochii. O forță să-l privească, iar el îi cercetă chipul.

– Nu pe mine mă visai? Nu eu eram cel care te-a atacat?

Ea scutură din cap.

Patrick continua să se uite în ochii ei, iar ea se temea că el ar putea citi lucruri rușinoase în ei, amestecul de dorință și teamă.

– Atunci de ce-mi repetai mereu numele? De ce strigai: Patrick, nu, te rog, nu? De ce, Antonia? Cred că-ți amintești foarte bine deși negi, zise el continuând s-o privească fix, iar ei începură să-i tremure buzele.

Disperată, Antonia minți:

– Nu știu, nu-mi amintesc!

– Ba, îți amintești foarte bine, Antonia! zise Patrick iar ea începu să tremure ușor, iar buzele începură să-i ardă de parcă ar fi fost sărutate. Inima îi bătea nebunește.

– Te rog, pleacă, îl imploră ea, pierită.

– De ce tremuri, Antonia? întrebă el, iar ea începu să tremure mai tare.

– Nu tremur.

– Minți, zise Patrick și-i atinse ușor gâtul. Ți se simte pulsul aici. El trasă cu degetul vena albastră care-i pulsa.

– Ce faci, Patrick?

– Îți simt foarte bine pulsul aici, zise el continuând să urmărească acea venă care o trăda.

– Oprește-te, șopti ea.

– De ce te sperie gestul meu? Dar nu de asta voia ea ca el să se oprească ci pentru că îi plăcea prea mult atingerea lui.

Patrick continuă traiectoria venei, ajungând spre maxilarul ei, apoi la buze. Așteptând ca o pisică la pândă să iasă un șoarece dintr-o gaură, el își trecu degetul peste buzele ei întredeschise, iar ei i se opri respirația; fata se uita la el, cu ochii

deschiși la maxim. Putea să-i dea degetul la o parte, dar n-o făcu, rămase privindu-l ca hipnotizată.

– Ce făceam eu în visurile tale, Antonia?

Ea era sigură că Patrick ghicise ce se întâmplase cu ea, indiferent dacă era vorba doar de un vis. Ea nu mai aparținea realității, nu mai era sigură de cele ce se întâmplau, nu mai știa dacă visează sau nu.

Când mâna lui ajunse la panglicile albe care-i legau capotul, sub care el îi întrezărea sânii mici, ușor conturați, fata își trase cearșaful peste umeri.

– Ieși afară! strigă ea. Pleacă imediat din această casă; altfel voi chema poliția!

Patrick se ridică, puse mâinile în buzunare și continuă s-o privească de parcă i-ar fi descoperit un mare secret.

– Pe logodnicul tău l-ai visat vreodată?

– Ieși! strigă ea.

– Nu cred că s-a întâmplat asta! Încearcă să dormi, Antonia, și fii atentă pe cine visezi. Ce-ai face dacă visurile ar deveni realitate?

Antonia nu mai fu nevoită să reacționeze. El ieșise. Îl auzi coborând pe scări și îl urmă pentru a se convinge că plecase.

Patrick se opri la ușa de la intrare și o mai privi o dată. Ochii lui străluceau ca niște safire, iar el o mai necăji o dată, înainte de a ieși.

– Știai că materialul cămășii tale este transparent?

Antonia se trase repede înapoi, dar îl auzi cum râde. Se uită în oglinda de pe perete, care reflecta imaginea lui și se asigură că el plecase, apoi auzi ușa trântindu-se.

Coborî scările în fugă după el și zăvorî ușa, apoi cercetă fiecare încăpere din casă pentru a se asigura că nu mai era nimeni în interior. Era aproape de ivirea zorilor, cerul era alburiu-lăptos, ceața dăinuia asupra Canalului Grande, iar luna mai lumina clădirile din fața băncii, cupolele, domul. Totul se îngemăna într-o compoziție de linii și umbre deasupra apei.

Antonia își pregăti o ciocolată fierbinte, apoi se duse la culcare, amintindu-și felul în care o atinsese el, nota de senzualitate din vocea lui, mâna lui atingându-i sânii, gura. Începu să tremure dintr-o dată; era atât de fierbinte, tot corpul îi ardea. Nu trebuia să-l mai lase s-o atingă. Mai ales acum, când el știa că-i poate produce astfel de senzații.

Se ridică, făcu un duș, se îmbrăcă și-și pregăti micul dejun, fructe și chifle fierbinți de la

brutăria din vecini. De acum putea să se ducă la lucru. Dacă el revenea nu mai avea cum s-o găsească.

După ce trecură orele de program, pe drumul de întoarcere se simțea sfârșită, dorindu-și ca Patrick să fi sărit iarăși gardul și s-o aștepte. Când vru să deschidă poarta se încordă brusc, auzind voci în interior. Cine putea fi? Se auzeau râsete, clinchet de pahare. Zâmbi la gândul că putea fi unchiul Alex. Și așa era. Alex Holtner stătea în fața ei, pe o bancă, sub smochin, cu un pahar în mână, iar alături de el se afla Patrick Ogilvie. El stătea pe marginea fântânii, cu o mână în apă. Trupul lui bronzat strălucea în soare, iar la vederea lui ea nu mai știu ce să simtă, atracție, teamă? Se forță să aibă un aer cât mai firesc, iar amândoi bărbații ridicară capetele spre ea.

Unchiul Alex se ridică și veni în întâmpinarea ei, o sărută și o îmbrățișă.

– Ai venit, draga mea! Cum te-ai descurcat singură? Ai avut probleme?

– Le-am depășit, zise ea privindu-l pe Patrick peste umăr. Susan Jane este în casă?

– Nu, ea nu s-a întors cu mine, s-a dus la verișoara ei Jan, în Kent, cea care tocmai a născut.

– Dar tu de ce nu te-ai dus?

Alex făcu o grimasă.

– Și Susan Jane mi-a cerut s-o însoțesc, dar... știi, cu Jan n-am nimic, dar soțul ei îmi displace foarte tare. I se pare mereu că trebuie s-o țină numai într-o glumă cu mine tocmai pentru că sunt desenator de benzi. Iar umorul lui lasă de dorit. Așa că am preferat să vin acasă.

– Îmi pare bine că te-ai întors, zise ea privind spre Patrick.

– Te-ai simțit singură fără noi? Este bine să te simți dorit. Și noi ne-am gândit mereu la tine, iubito. Stai aici, să discutăm. Eu și Patrick am vorbit deja vreo oră, deși locul mi se pare foarte cald după Londra. Grădina este singurul loc unde se poate respira. Uite, bea limonada asta.

– Mulțumesc, muream de sete, zise ea în timp ce Alex Holtner îi turna dintr-o carafă limonadă și bucăți de gheață. Feliile de lămâie pluteau la suprafața apei, iar pe marginea carafei se vedea zahărul.

Antonia avusese intenția să scape cât mai repede de ei, să găsească o scuză și să intre în casă, dar simți privirile lui Patrick ațintite asupra ei și nu vru ca acesta să creadă că fugea de el.

– Mi-a spus Patrick că v-ați întâlnit la vaporetto, alaltăieri. Ce concidență! Ce mică este lumea! Eu tocmai îi spuneam ce fericit sunt că ne putem cere scuze

pentru incidentul acela nefericit de la Bordighera. I-am scris editorului tău, dar scrisoarea a venit înapoi nedeschisă. Cred că ți-au pierdut adresa, Patrick.

– M-am mutat și nu am comunicat noua adresă, zise el rece.

Alex începu să râdă.

– Bine ai făcut. Cred că și eu voi face asta, mai ales cu editorul meu. Alex o privi pe Antonia. Patrick are o problemă, Tonia. A trebuit să părăsească locuința și acum stă într-un hotel de mâna a doua, așa că l-am invitat să stea aici cu noi. Te deranjează, iubito?

Antonia îl privi uluită.

– Și unde va dormi? Nu este nici o cameră liberă.

Alex ridică din umeri.

– Poate să ia camera de sus. Nu este prea mare, dar e confortabilă. I-am arătat-o și lui i-a plăcut.

Disperată, ea îl întrebă:

– Dar ai voie să subînchiriezi?

– Nu este vorba de subînchiriere, nu-mi va plăti nimic. Patrick va fi invitatul nostru.

– Ești foarte amabil, Alex, camera este foarte plăcută. Dacă ai vedea-o pe cea în care locuiesc acum!

Antonia nu mai avu ce să spună, se mulțumi să strângă cu putere paharul pe care-l ținea în mână.

Deci el reușise să se insinueze în această casă, se vor afla sub același acoperiș! De ce oare era atât de hotărât să intre în viața ei? Mai era supărat pentru ceea ce se întâmplase cu doi ani în urmă? Oare el știa că atingerea lui o urmărise toată ziua? Ce voia de fapt? Ea se întrebă dacă îi mai amintea de fata care-l părăsise. Dar acest gând o întristă căci nu-i plăcea să-i amintească de altcineva. Nici nu-i convenea să locuiască cu el sub același acoperiș. Ideea în sine o speria, dar nu voia să-i strice lui Alex bucuria de a se revanșa pentru nedreptatea pe care i-o făcuse lui Patrick la Bordighera. Patrick o urmărea cu ochi grei de dorință sau cel puțin așa interpretă ea mesajul privirii lui. Cu o seară în urmă Patrick o mângâiase atât de seducător, încât trupul ei mai tremura și acum, când își amintea. Sărutările lui dăinuiau și acum, după o zi întreagă și două dușuri. Se uitase de câteva ori peste zi în oglindă așteptându-se să vadă urma sărutărilor lui. Oare Patrick își imagina că sărutările lui o urmăriseră toată ziua? Oare ce voia el cu adevărat? Antonia se întrebă dacă el mai considera că ea seamănă cu fata care-l lăsase baltă. Simți ca un junghi. Nu voia să-i amintească de altcineva.

Unchiul Alex privi la ceas.

– Cred că va trebui să sărbătorim evenimentul, spuse el deodată. Voi rezerva o masă la un restaurant pentru noi trei.

Antonia sări ca arsă.

– Te superi dacă nu merg? Mi-e somn, sunt obosită.

Alex începu să râdă.

– Sper că nu ești prea obosită pentru a merge la Primavera, știu că este restaurantul tău preferat. După ce fac rezervarea la restaurant o s-o sun și pe Susan Jane să-i spun că stai cu noi.

– Dacă nu-i va surâde ideea, pot găsi altceva, zise Patrick cu jumătate de gură.

– Lui Susan Jane îi plac musafirii, zise Alex îndreptându-se spre casă.

Antonia vru să-l urmeze:

– Tu, Antonia, stai aici la umbră să-ți mai revii, ești cam îmbujorată.

După ce plecă Alex, Patrick îi spuse:

– Alex avea dreptate, ești îmbujorată. S-a întâmplat ceva?

De parcă n-ar fi știut că el este cauza!

– Uite ce este, Patrick! Nu mă încântă să locuiesc cu tine în aceeași casă și cred că știi de ce!

– Sigur, știu că prezența mea te stresează.

– Faptul că te am aici în preajmă nu mă va ajuta să uit ce mi s-a întâmplat acum doi ani.

– Chiar n-ai putut să treci peste momentul acela, Antonia?

Antonia își mușcă buzele:

– Trebuie să recunosc că nu.

– Chiar trebuie să plătesc eu pentru nemernicul acela ? Chiar semăn cu el?

– Îți înțeleg supărarea, dar... Nu-mi amintesc cum arăta. Dar chiar trebuie să vorbim mereu despre același lucru?

Antonia se răsuci pe călcâie vrând să plece.

– Tare aș vrea să știu ce este în mintea ta, zise el. Mă întreb de ce mă învinuiești pe mine deși ești conștientă că n-am avut nici o vină.

Ea deschise ochii mari.

– Nu te învinuiesc, Patrick! Deși nu era prea sigură pe ceea ce spunea. Câteodată tot pe el dădea vina

– Deci nu mă urăști?

– Nu, Patrick.

– Atunci, dovedește-o! De ce sari în sus de fiecare dată când mă apropii de tine?

– Nu mă pot abține!

– Te sperie chiar atât faptul că te țin de mână?

Patrick îi sărută dosul palmei apoi îi atinse palma cu buzele într-o mișcare prelungă, înceată. Ea nu se mai putea mișca, nu mai putea respira. Începu să tremure ușor căci nu mai avea aer. Iar când el o luă de după umeri, ea se încordă din nou, gata de luptă și de fugă.

– Ce te sperie la mine, Antonia?

– Nu mă sperie nimic, Patrick. Ea încercă să-și elibereze mâna. Alex poate veni în orice moment.

– Ce încheietură fină ai, zise el, sărutându-i mereu mâna, în timp ce ea continua să se tragă la distanță de el, lucru pe care nu-l reuși.

Antonia îl împinse.

– Te rog să-mi dai pace!

Dar el n-o lăsă să plece. Uitându-se în ochii ei, murmură:

– Calmează-te, Antonia! Nu te mai lupta cu mine! Nu mi te mai împotrivi! zise el continuând s-o mângâie cu mișcări lente, provocatoare.

Antonia se rezemă de el, iar convulsiile trupului ei cedară treptat. Apoi, parcă mai ușurată, ea oftă și-l privi, iar el îi ridică încet fața spre el.

– Acum, vorbește-mi despre tine și ceea ce simți, Antonia. De ce ești atât de speriată?

Fata lăsă ochii în jos.

– Nu este clar?

– Nu, Antonia. Acum un minut mi-ai răspuns la sărut...

– N-am făcut-o, Patrick, se apără ea.

– Ce nu voiai să fac în visul tău, Antonia?

Ea roși. Patrick o prinse în brațe și o sărută. Pentru o secundă ea rămase ca o statuie, apoi recăzu în întuneric, lucru care i se întâmpla tot mai des în ultimul timp, recăzu în acele visuri care o duceau la confuzie, visurile care o obsedaseră în ultimii ani. Era sfâșiată între o atracție puternică și o teamă bolnăvicioasă, lupta și cu ea însăși, nu numai cu el, conștientă numai de prezența lui masculină, care-i producea fiori devastatori. Înainte de acea noapte la Bordighera, ea fusese prea tânără pentru a ști ce înseamnă dorința, iar de atunci refuzase apropierea vreunui bărbat. Acum barajul se rupsese și apele izbucniseră puternic, iar ea tremura de dorință.

Și atunci avu un gând devastator. Dacă n-ar fi fost atrasă de Patrick Ogilvie și nu s-ar fi dus după el pe plajă, n-ar fi fost atacată. Se simți cuprinsă de panică, începu să lupte cu el, simțind că nu mai are aer. Patrick opri sărutul, ridică încet capul, apoi o prinse de umeri și o scuturã:

– Oprește-te, Antonia!

Fata îl privi cu disperare apoi șopti:

– Dă-mi drumul, atunci!

Dar el o strânse la piept.

– Calmează-te, nu te mai lupta cu mine, murmură el, mângâind-o ca pe un copil.

Acel tremur al corpului ei încetă treptat, fata se sprijini de el recăpătându-și respirația. Patrick o așeză pe bancă, se așeză și el lângă ea lăsând un spațiu între ei.

– Hai, spune-mi acum, de ce intri atât de repede în panică? Ce te-a speriat acum, Antonia?

– Nu este evident?

– Deloc.

– Nu este adevărat!

– Antonia, nu crezi că sunt capabil să știu că femeia pe care o țin în brațe îmi răspunde la sărut și vrea să facă dragoste cu mine?

Fata roși.

– Asta este o minciună!

– Nu-ți place să recunoști?

Ea suspină și-și prinse fața în palme.

– Lasă plânsul, Antonia! Ștergeți lacrimile înainte să apară unchiul tău.

Patrick se ridică și plecă, lăsând-o să-și refacă machiajul, ca să arate normal când va ieși Alex din casă.

– Susan spune că micuțul este teribil, dar îi este tare dor de noi și ne duce lipsa. Se va întoarce curând. Peste cine credeți că a dat pe o stradă din Colchester? Rae Dunhill.

Patrick îl privi uluit.

– Rae? Ce naiba căuta în Colchester?

– Lucrează la o carte despre răscoala lui Boadicea împotriva romanilor, se pare că această localitate, Colchester, a fost arsă din temelii atunci. Nu prea știu unde este Colchester, știu doar că este în Essex, și Susan Jane e acolo cu Jan și soțul ei. Sunt foarte multe vestigii romane de vizitat și se pare că Rae asta face tot timpul.

Patrick făcu o grimasă.

– Cine-i face ilustrațiile?

– Cred că le face singură, zise Alex. Dar ne-a mărturisit că i-ai lipsit teribil. Ne spunea că a vândut ca pâinea caldă cărțile la care ați lucrat împreună.

Patrick zâmbi.

– Asta este o veste bună, căci până acum n-am primit decât avansul la ele.

– Susan Jane cinează cu Rae diseară. Ce zici, Patrick, ai vrea să reiei colaborarea cu ea? Dacă ar veni cu Susan Jane aici și te-ar solicita, te-ai răzgândi?

Antonia, care nu-și lua ochii de la Patrick, simți gelozie. Dar ea nu avea nici o calitate pentru a stabili cu cine să lucreze Patrick. Era logodită cu alt bărbat.

Patrick stătea pe marginea fântânii ca de obicei, privind fascinat la explozia de culori.

– Ei, ce zici? Să-i spun lui Rae că te-ai răzgândit?

– Eram într-o pasă foarte proastă ultima dată când am vorbit cu ea, dar acum mi-a trecut.

– Foarte bine, zise Alex entuziasmat.

Antonia simți o strângere de inimă. Oare el voia doar să lucreze cu Rae, sau să aibă o altă șansă cu ea? N-ar fi surprins-o dacă Rae ar fi fost îndrăgostită de el. Ori de câte ori vorbea despre el avea o notă foarte posesivă în glas. Iar Rae era o fată drăguță.

– Să mergem la cină, îi invită Alex.

Fu o seară ciudată. Alex și Patrick vorbiră numai ei. Antonia abia deschise gura dar ascultă cu atenție, mai ales ce spunea Patrick. Iar el nu-și lua ochii de la figura aceea mică, ovală, cu ochi albaștri care-l urmăreau cu intensitate, și care îi evitau privirea.

Antonia își dorea să nu-l fi zărit pe acel vaporetto. De atunci, viața ei se complicase, iar ea avea deja prea multe complicații. Situația se înrăutăți în zilele

următoare. Se întâlneau cu Alex la fiecare mic dejun, și mai zăboveau în grădină, cu soarele jucându-le pe fețe.

Mai apoi ea se ducea la Accademia să cerceteze niște cataloage de picturi neînregistrate, la palazzo, sau să ceară sfaturile unui expert care lucra acolo. Patrick lucra și el acolo și adesea se întorceau pe jos acasă, discutând despre arta venețiană, despre felul în care pictorii Renașterii folosiseră uleiurile și tempera, despre Michelangelo sau Donatello.

Patrick era mult mai avansat ca ea atât în teorie cât și în practică, iar ea învăța de la el cât de mult putea, ca de la un profesor.

Seara se duceau toți trei la restaurant sau stăteau acasă și mâncau spaghete pregătite de Alex, salate făcute de Antonia și un risotto inventat de Patrick, cu pește și ierburi aromatice. După masă ascultau muzică sau jucau cărți. Alex se mai ducea în vizite, iar Antonia și Patrick rămâneau singuri. Ea știa că era periculos ceea ce se întâmpla între ei. Când nu era cu Patrick se gândea tot timpul la el și era posomorâtă. Cu doi ani în urmă, îi făcuse o mare nedreptate. Era conștientă de acest lucru și se simțea vinovată. Din cauza lui era ori foarte fericită, ori într-o stare mizerabilă.

Capitolul 6

Un val de căldură lovi Veneția pe neașteptate. Cețurile autumnale care zăboviseră deasupra orașului până atunci se spulberară joi dimineața și soarele strălucea de parcă era iulie. Antonia abia se mai putea mișca. Patsy o lăsă să plece acasă după prânz, iar ea se conformă.

– Ne vedem luni, vreau să mă odihnesc, de ce nu faci și tu același lucru, draga mea, du-te acasă! zise Patsy făcându-și vânt cu un evantai venețian din secolul nouăsprezece, din mătase neagră și dantelă, pe care fuseseră pictați niște trandafiri. Antonia își spuse că Patsy avea dreptate, era prea cald pentru ca să poată lucra.

– Ai venit mai devreme, zise Patrick care stătea la umbra unui copac.

Cu un clipit al pleoapelor fata îi spuse că se simte obosită și ar vrea să se odihnească puțin.

– Ar fi mai bine să mergi pe plajă, puțin înot ți-ar face bine și ai putea dormi apoi sub umbrelă.

– Plaja de la Lido este prea aglomerată astăzi.

– Nu și la ora la care ajungem noi. Este ora perfectă pentru a face plajă, căci soarele nu mai are atâta putere.

Antonia își ridică ochii spre cerul albastru fără nici un nor; într-adevăr vremea era ideală. Simți dintr-o dată dorința de a se arunca în mare și cedă impulsului.

Plaja Lido din Veneția fusese inițial o barieră de sedimente aduse de-a lungul secolelor de râurile locale care coborau din Munții Dolomiți le-au aglomerat în acest loc, formând o mică insulă, cu câteva plaje minunate. Erau permanent aglomerate. Ea nu fusese prea des în acest loc dar stătuse la Grand Hotel des Bains. Unul dintre hotelurile vecine, ridicat în secolul nouăsprezece, avea o plajă privată unde Antonia petrecuse câteva ore cu diferite ocazii. Dar Patrick o duse la o altă plajă unde închiriară o saltea și o umbrelă. Aceasta nu era aglomerată dar ei se gândiră că lumea va veni abia de acum, când soarele

începea să mai piardă din putere. Antonia purta un costum întreg, negru, care-i lăsa descoperiți doar umerii. Se aruncară în apă, ea dorind să se ude puțin, dar nu scăpă de Patrick care o prinse de picioare și o trase spre apa lagunei. Ea țipă, apoi începu să râdă, după care înotă tot mai repede.

– Nu scapi de mine, Antonia! îl auzi pe Patrick.

Ea care era o bună înotătoare își folosi toată energia pentru a-l lăsa în urmă. Fără a se gândi prea mult, se depărtă de Lido, până când sunetul vocilor și râsetele de pe plajă nu se mai auziră, auzea doar zgomotul făcut de valuri și de Patrick care se ținea în urma ei.

– Antonia, ce naiba faci? strigă Patrick.

Ea nu ținu seama de faptul că se depărtase prea mult de plajă și era deja obosită. Trupul îi era tot mai greu, respirația îngreunată și o dureau toți mușchii. Încetini, se uită peste umăr și văzu că Patrick o urma la o oarecare distanță. Nu era mai bine să se întoarcă? Își mușcă buzele și vrând să se întoarcă simți o crampă puternică în piciorul stâng. Țipă de durere, înghiți apă, începu să tușească și intră în panică. Patrick o ajunse din urmă.

– Am crampe puternice, reuși ea să-i spună.

– Încearcă să faci pluta! strigă el. Văzând că fata nu-l ascultă, el continuă: atunci ține-te de mijlocul meu, dar lasă-mi libere brațele și picioarele ca să putem ajunge la mal. Patrick începu să înoate trăgând-o după el. Antoniei nu-i era ușor să se lase condusă. După aproape jumătate de oră se treziră aruncați de valuri la mal, ca două animale înecate. Stătură cu fața la nisip o vreme simțindu-și inimile bătând cu putere. După un timp Antonia se ridică și începu să-și maseze piciorul. Patrick își reveni și el.

– Trebuie să-ți mulțumesc, mi-ai salvat viața.

– Este o prostie să te aventurezi astfel, să n-o mai faci, data viitoare poate nu voi mai fi cu tine. Dar ea nu-și putea lua ochii de la gura lui Patrick. Crampele îi trecuseră și se simțea mai bine odată ajunsă pe plajă, în siguranță. Pentru a-l evita pe Patrick ea-și puse căștile la urechi și începu să asculte muzică. Lumea începu să părăsească plaja. Antonia adormi și visă că Patrick o săruta. Se trezi și se întoarse pe-o parte dar îl surprinse pe Patrick care o urmărea cu ochii pe jumătate închiși. Simți că pielea începe să-i ardă. Fără îndoială, el știa ce gândea ea.

– Nu mă mai urmări! izbucni Antonia.

– Dormeai, cu ce te-am deranjat?

Părăsiră plaja îndreptându-se spre casă unde găsiră un bilet de la Alex care le spunea:

„Am dat peste un vechi prieten și iau masa cu el și ultima lui soție. Nu mă așteptați!“

– În acest caz și noi vom mânca undeva, nu? sugeră Antonia.

– Acum zece minute spuneai că nici nu te mai poți mișca de oboseală. Știi ce? Tu fă un duș, iar eu voi găti spaghetti. Sau nu, o să gătesc altceva, va fi surpriză.

Cam fără chef, Antonia se duse în baie, încuie ușa, făcu un duș călduț, după care se îmbrăcă într-o bluză albastră, transparentă și o pereche de jeanși.

Când veni de la duș, din bucătărie se simțea un miros apetisant.

– Așază masa, Antonia, auzi glasul lui Patrick. Ea deschise frigiderul unde găsi și o sticlă de vin roșu pe care o aduse la masă și o puse alături de coșul pentru pâine, după care aprinse cele două lumânări din mijlocul mesei.

– Sunt gata, se auzi glasul lui Patrick, care apăru cu o farfurie mare pe care o așeză pe masă.

– Ce este asta? întrebă ea curioasă. Arată ca o omletă care s-a tăiat, amestecată cu ardei roșu și verde, ceapă, șuncă și roșii.

– Se numește Piperade, este o mâncare italienească. N-ai mai mâncat așa ceva? Încearcă, sunt sigur c-o să-ți placă. Nu dau niciodată greș cu mâncarea.

Antonia clătină din cap.

– Nu, n-am mai mâncat așa ceva, dar sunt sigură c-o să-mi placă.

Patrick avea dreptate, era o mâncare delicioasă. La fel și vinul, și muzica. În timp ce mâncau Patrick îi vorbi despre marele artist venețian Tintoretto ale cărui picturi erau un amestec de fantezie și lumină venețiană subacvatică. Antonia îl asculta ca vrăjită, urmărind fumul lumânărilor pe care curentul provocat de o fereastră deschisă, îl făcea să capete forme stranii.

După ce mâncară și strânseră masa, el începu să-i schițeze portretul. Antonia stătea în lumina lumânării, urmărind cum figura ei prindea viață: o creatură cu bucle dezordonate, ochi languroși, în care ea se recunoștea, cu toate că Patrick mai adăugase ceva ce ea nu putea identifica, făcând-o să arate ca o invenție a lui.

Patrick împinse schița spre ea.

– Ei, ce zici?

– Nu sunt eu, zise Antonia privind la gura fetei cu buze senzuale, deschise. Nici ochii nu i se păreau asemănători.

Patrick se ridică și luă o oglindă venețiană de pe perete, pe care o așeză în fața ei.

– Tu ești, Antonia, așa cum ar trebui să fii, nu cum crezi tu că ești acum. Prima dată când te-am văzut așa arătai.

Ea se privi, și nu mai putu să nege, ceea ce vedea semăna cu desenul ca trăsături de bază.

– Când m-ai văzut prima oară, abia îți reveneai după despărțirea de Laura, nu aveai chef să vezi dacă eu sunt sexy!

Patrick făcu o grimasă.

– Da, eram furios în seara respectivă. Eram așa de vreo patru zile, admise el. Dar de cum te-am văzut, nu mi-am mai putut lua ochii de la tine. Când am auzit ce s-a întâmplat atunci, m-am simțit vinovat, pentru că și eu aș fi vrut să fac dragoste cu tine.

– Dar n-ai lăsat să se vadă asta!

– M-am gândit că ar fi fost mai bine dacă aș fi dansat cu tine, dacă aș fi făcut dragoste cu tine, astfel nu te-ai mai fi dus pe plajă.

Antonia simți că ochii i se umplură de lacrimi. Se ridică și porni spre dormitorul ei fără a-i mai spune măcar noapte bună.

Nu adormi imediat, stătu trează jumătate din noapte imaginându-și cum ar fi fost dacă Patrick nu i-ar fi refuzat invitația la dans. Oare apoi m-aș fi culcat cu el? Da, cu siguranță. Se îndrăgostise dintr-o dată de el. Antonia își îngropă fața în pernă, dar își aminti gura lui, sărutul lui. Gemu și se întoarse pe o parte. I se dăruise lui Patrick ca un fruct copt, care așteaptă să fie cules. Dacă el ar fi întins atunci mâna ar fi cules-o cu ușurință; dar el nu făcuse așa ci plecase și astfel, doi ani din viața lor se pierduseră inutil.

Uneori am impresia că-l urăsc din toată ființa mea, gândi ea, privindu-și figura slabă, cu pomeții proeminenți care se vedea în oglindă. Aș vrea să-l fac să sufere așa cum a făcut și el cu mine. Aș vrea să-l văd venind la mine în genunchi, implorând iertare. Antonia se întoarse și-și îngropă fața în pernă, dar și aceasta îi aminti tot de gura lui fierbinte. Gemu și se întoarse pe partea cealaltă. Fu pentru ea o noapte teribil de lungă și istovitoare, dar spre ziuă reuși să adoarmă.

La micul dejun Patrick o invită să petreacă ziua cu el și Alex, la un atelier de sticlărie pe insula Murano, unde mergea cu un prieten pentru a vedea cum se produce sticla cu același nume.

– Vii cu noi, Antonia? o invită el.

– Mulțumesc, am alte lucruri de făcut, îi spuse Antonia, rece.

Ea știa că ar fi fost o frumoasă călătorie prin cețurile matinale ale lagunei, dar perspectiva călătoriei alături de Patrick n-o încânta. Era foarte adevărat că-și descoperiseră multe pasiuni comune; pictura, sculptura și muzica, sau poate aflaseră mai multe unul despre celălalt în timpul acelor lungi tăceri, pe când stăteau pe marginea fântânii, sau la umbra smochinului.

Patrick fusese forțat de prezența lui Alex să accepte refuzul ei fără alte comentarii, dar îi aruncase o privire din care ea înțelese că nu era tocmai fericit să plece fără ea. Preferă să facă o scurtă plimbare în aerul proaspăt al dimineții, imaginându-și cum ar fi fost să meargă cu el, să vadă cum se ridică încet ceața, de pe vaporetto, iar când se va ivi soarele să privească spre San Michele unde se afla cimitirul cu toate mormintele albe, cu monumentele

din marmură de Carrara. Această insulă avea o atmosferă aparte, de liniște melancolică. Plecă să se plimbe pe Riva, iar când se întoarse, Susan Jane fu cea care îi deschise.

– N-am știut c-o să vii astăzi! spuse Antonia surprinsă.

– Am venit mai devreme, mi-era dor de Alex! Dar tu ce faci, draga mea? Arăți foarte bine. Ce face Cy?

– Rae a venit cu tine? o întrebă Antonia.

– Da, e sus, despachetează. Ar fi mai bine s-o ajut și eu. Ne poți pregăti o limonadă foarte rece și dulce, Antonia? Abia am venit și suntem încălzite.

Din capul scărilor se auzi glasul lui Rae, apoi zgomot de uși trântite, râsete.

– Trebuie să fiu la Florența marțea viitoare, se auzi vocea ei.

– Dar până atunci, stai cu noi, nu? o invită Alex.

– Dacă mă suportați atât de mult!

Cei doi Holtner începură să râdă.

– Nu te-am fi invitat dacă nu te plăceam, Rae! Fii binevenită, și rezolvă-ți problemele cu Patrick.

Rae începu să râdă.

– Abia aștept să-l văd! Am lucrat foarte bine împreună, este singurul care reușește să transpună

ideile mele în desen. Sper că și-a revenit de acum. Era un tip foarte docil când era cu Laura Grainger. De fapt, Laura nu putea să găsească un bărbat mai bun, mai blând, mai înțelegător ca Patrick. Sper că și-a revenit.

Antonia își dori s-o fi cunoscut pe Laura Grainger. Patrick nu vorbea niciodată despre ea. Toți îi spuneau că seamănă cu Laura Grainger, dar Rae spunea mereu că era o fată foarte frumoasă, pe când ea, Antonia nu putea spune același lucru despre sine. Era anormal de slabă, nu avea sex-appeal și nici nu voise să aibă în ultimii doi ani.

– Patrick nu mi-a lăsat impresia unui bărbat ușor de manevrat, zise Susan Jane.

– N-ai ajuns să-l cunoști, lui Patrick îi plac femeile puternice. Laura Grainger era o tipă dură, ambițioasă, iar Patrick era nebun după ea.

– Ești sigură că vorbești despre Patrick Ogilvie? insistă Susan Jane.

– Se vede că nu-l cunoști, zise Rae care rămase apoi, cu privirea pierdută.

Antonia simți o durere acută în dreptul inimii. Era bolnavă de gelozie, nu suporta gândul că Patrick ar fi putut să iubească o altă femeie.

– Am auzit că era nu numai frumoasă ci și inteligentă, continuă Susan Jane. Tot n-am aflat de ce l-a lăsat pe Patrick pentru un altul. Ce o fi avut acel bărbat în plus?

– Știu că avea o fermă, pe undeva... prin Anglia și trăia ca în epoca de piatră, mă refer la relațiile lui cu femeile. Mie nu mi-ar fi plăcut. Eu m-am înțeles întotdeauna cu Patrick pentru că m-a lăsat să iau eu decizii, zise Rae.

Susan Jane se încruntă.

– Nu cred că ți-ar plăcea să lucrezi cu Alex, căci ar avea el ultimul cuvânt, zise ea.

– Rae, nevasta mea are dreptate. Sunt gata să gătesc pentru ea, s-o îngrijesc dacă este bolnavă, iar când trebuie să ne facem planuri le facem de comun acord, n-aș lăsa-o să ia singură vreo decizie.

În acel moment îl auzi pe Patrick care se întorsese. El intră în bucătărie, iar ea-și simți inima bătându-i atât de tare, încât se temu că și el o va auzi. Era înalt, bine făcut, bronzat, îmbrăcat cu o cămașă albă și jeanși. O necăjea și faptul că de acum el va fi tot timpul cu Rae și pe ea o va neglija. Îl privi nu fără durere.

– Nu trebuie să pari chiar atât de fericită că mă vezi, zise Patrick observându-i figura.

– Au venit Susan și Rae, îl informă ea scurt.

Patrick păru surprins.

– Au și venit? Am crezut că abia luni ne vom bucura de prezența lor!

– Au venit cu altă cursă, zise Antonia care îl privea conștientă de felul în care arăta el. Dar și mai conștientă era ea de dorința cu care se confrunta ori de câte ori îl vedea.

Vocile se auzeau mai aproape acum. Susan Jane și Alex vorbeau, râdeau și-i povesteau lui Rae o anecdotă despre Veneția. Intrară în încăpere și Rae apăru în ușă, desfăcând larg brațele pentru a-l primi pe Patrick.

– Patrick! Ce bine îmi pare să te văd!

– Și eu mă bucur, Rae! zise el.

Antonia urmări fiecare gest pe care-l făcură cei doi, fiecare expresie, fiecare inflexiune a vocilor lor. Ar fi vrut să știe ce gândea Patrick despre Rae. Era o prietenă, sau mai mult? Oare relația lui cu aceasta dusese la ruperea logodnei de către Laura? Aceasta fusese oare geloasă? Antonia ar fi vrut să existe cineva care să-i răspundă la toate întrebările care-i veneau în minte acum.

Alex Holtner le spuse pe tonul lui obișnuit, plin de optimism.

– Dragii mei, trebuie să sărbătorim evenimentul! Ai un restaurant preferat, Rae? Sau ne lași pe noi să alegem?

Rae îi privi și le spuse:

– Ce-ar fi să mergem la Antico Martini?

– Desigur! exclamă Alex, este și restaurantul nostru preferat. Voi suna chiar acum să rezerv o masă pentru cinci persoane.

– Dar cu o condiție, zise Rae. Să mă lăsați pe mine să plătesc!

– Nici să nu îndrăznești să gândești c-o vei face, Rae, zise Alex.

– Puteți plăti voi data viitoare, când veți alege voi unde mergem. Dar de data asta, lăsați-mă pe mine s-o fac.

Rae le zâmbi cu prietenie, dar Antonia care o urmărea observă că sub acele trăsături delicate se ascundea o hotărâre și o siguranță care nu se puteau vedea la orice femeie. Rae Dunhill era o femeie puternică. Dar oare ce fel de femeie își dorea Patrick?

– Bine, atunci să rezervăm o masă pentru cinci persoane, zise Susan Jane, deși este cam târziu și nu cred că vom mai găsi vreuna.

– Patru, interveni Antonia. Eu rămân acasă, aștept telefon de la Cy.

– Dacă nu te va găsi, va suna mai târziu, Antonia, interveni Patrick, mergi cu noi!

– Mă doare și capul, din cauza căldurii din ultimele zile.

– Ar fi bine să te culci devreme, Antonia, ești cam palidă, draga mea, zise Rae.

– Cred c-o voi face, Cy va suna mai târziu așa că o să dorm cel puțin o oră, două. Vă doresc o seară plăcută.

Îi auzi plecând și odată ajunsă în camera ei, după ce se dezbrăcă, Antonia își făcu manichiura și ascultă muzică. Cei patru nu se întoarseră decât spre dimineață. Auzi vocea caldă a lui Patrick, care-i spunea ceva lui Rae, iar ea râdea din tot sufletul. Apoi scările începură să scârțâie de parcă cineva ar fi urcat la culcare. Oare era Patrick? Era singur sau cu Rae? Era o noapte sufocantă, iar ea nu dormi aproape deloc. La auzul vocilor lor vesele și fericite, ea-și îngropă fața în pernă, ca să nu mai audă nimic.

În zilele care urmară Antonia își făcu mai mult de lucru la palazzo și nu-l prea văzu pe Patrick, și nici pe Rae.

Oricum, află de la Alex că Patrick și Rae ajunseseră la o înțelegere, iar el urma să-i ilustreze din nou cărțile.

– Trebuia să-i împace cineva! exclamă Alex, foarte satisfăcut de felul în care mergeau lucrurile între Rae și Patrick. Amândoi sunt mândri și încăpățânați.

După câteva zile, Rae plecă într-o dimineață spre Florența. Antonia era singura trează la ora aceea.

– Plec, Antonia, zise Rae urmărind cum fata curăța o piersică, iar Antonia o privi uimită, căci nu se aștepta ca Rae să plece atât de repede.

– Te rog să bei cafeaua și să mănânci câteva brioșe, sunt proaspete, le-am cumpărat acum, de dimineață, o îmbie ea.

– Nu, mulțumesc, Antonia, cred c-o să mănânc ceva la aeroport. Mi-am luat rămas bun aseară de la toți. Te rog să-i transmiți lui Patrick toată dragostea mea, îi spuse Rae, iar pe tine te aștept la Florența când vei avea timp. Îmi va face plăcere să stăm de vorbă, să ne cunoaștem mai bine.

– Am crezut că Patrick va pleca odată cu tine.

– Așa ar fi trebuit, dar mi-a spus că mai are câte ceva de terminat pe aici și n-am putut să-l conving. Patrick s-a schimbat mult, a devenit foarte dificil și iras-

cibil. Nu sunt sigură că vom colabora ca înainte, dar eu mă voi strădui din tot sufletul ca lucrurile să meargă bine. Te rog să transmiți dragostea mea tuturor! Dar nu văd de ce te plictisesc cu problemele mele. O să ne mai vedem. Mă bucur că te-ai logodit și că ai uitat ce s-a întâmplat acum doi ani la Bordighera.

Antonia nu simți nevoia să spună ceva; de fapt nici n-ar fi avut cum, datorită debitului nestăvilit a lui Rae.

La câteva minute după plecarea lui Rae, apăru și Alex.

– Este o tânără foarte descurcăreață, această Rae, zise Antonia. Și-a comandat singură taxiul, și-a cărat bagajul. Am crezut că Patrick se va duce cu ea. Cât mai rămâne aici?

Alex ridică din umeri.

– Atât timp cât stăm și noi. Rae a negociat un nou contract pentru el cu editorul ei și astfel Patrick speră că-și va putea permite un apartament mai bun.

– Deci rămâne la Veneția? insistă Antonia. Sentimentele ei era schimbătoare și contradictorii ca vremea în luna aprilie. În ultimele zile ea se simțise foarte nefericită gândindu-se că Patrick va pleca odată cu Rae, iar acum o deranja perspectiva ca el să stea aici, la Veneția. Cum va lucra la cărțile lui Rae, dacă locuiesc în orașe diferite?

– Probabil își vor trimite lucrările prin poștă, doar n-au pentru ce să se întâlnească prea des.

Alex și Susan Jane plecau peste câteva zile, iar Antonia urma să se mute la palazzo, invitată de Patsy Devvon.

Primi un apartament mai retras, într-o aripă a acelui imens palat, și se gândi cu părere de rău că va trebui să părăsească minunata casă cu smochin. Acolo era locul în care devenise pentru prima oară conștientă că era îndrăgostită de Patrick și amintirile despre el erau împletite cu cele despre această casă. Avea multe amintiri cu el: Patrick stând pe marginea fântânii, împroșcând apa în timp ce vorbea, Patrick hrănind porumbeii cu resturi de pâine, sau privind-o cu ochii lui albaștri de la umbra smochinului.

Timp de doi ani o imagine întunecată a lui Patrick o urmărise, îi provocase coșmaruri și-i făcuse inima să bată nebunește. Cele două săptămâni petrecute alături de el la Veneția îi dăduseră ocazia să gândească altfel despre el. O mai înspăimânta uneori, încă îi mai stăpânea visele. Dar cum ar fi putut să uite că dacă nu l-ar fi urmat atunci, pe plajă, nu s-ar fi întâmplat nimic?

Se îndrăgostise de el la prima vedere și în aceeași noapte ajunsese practic în iad, închipuindu-și îngrozită că omul de care se îndrăgostise era cel care-i făcuse rău. Chiar după ce aflase că nu el fusese acela, nu putuse scăpa de confuzia din inima ei, pasiunea se îngemănase cu teama, dorința cu repulsia.

Ultima săptămână petrecută la casa cu smochin, fu una foarte ocupată pentru Antonia. Ea își împachetă lucrurile, iar Patrick o ajută să ducă bagajele până la vaporașul care urma s-o ducă la palazzo. Insistase să vină cu ea.

– Sper că n-ai de gând să cari toate astea singură! exclamase el. Urcă, îi spuse el, luând-o de mână pentru a o ajuta. Stai aici, îi ordonă el, apoi. Peste câteva minute porniseră pe canal. Antonia privea cerul albastru, mozaicul auriu și cupolele de la San Marco, minunatele palate care se oglindeau în apa canalelor. Ajunseră în sfârșit, la palazzo. Patrick îi duse bagajele înăuntru, prin curtea interioară plină de ghivece de trandafiri și geranium, de ferigi. Din curtea din spate se urca la primul etaj, până la portico, o încăpere care semăna cu un coridor în care se aflau expuse minunate picturi și sculpturi, cu mese pe care se găseau colecțiile Devvon.

Lucia fu cea care îi întâmpină.

– Madame, a plecat să-și bea cafeaua cu baronessa. Știi care este camera ta? Și cine este acest bărbat? o interogă ea văzându-l pe Patrick. De ce aduci bărbați străini în casă fără permisiunea doamnei?

Antonia îi explică cine era Patrick: acesta sărută mâna Luciei.

– Pictor, zici? Știu eu cum sunt ăștia, sunt chiar mai răi decât bărbații obișnuiți, bombăni Lucia. Mă duc să-i fac totuși, o cafea.

– Patrick nu mai stă, m-a ajutat la bagaje, atât. De acum, mă descurc singură cu ele.

– Doar nu vrei să le cari singură! zise el după ce începu să care din bagaje pe scări.

– Văd că nu-l poți manevra tot atât de ușor ca pe nepotul doamnei, zise Lucia, camerista doamnei Devvon.

Între timp, Patrick privea uimit la acel palazzo.

– Deci acesta este locul pe care-l va moșteni logodnicul tău cândva!

Antonia încuviință, așteptându-se și la comentarii mai cinice.

– Este normal să ți se pară atrăgător un asemenea bărbat!

– Nu ai dreptul să faci astfel de comentarii, Patrick. Nu mă interesează banii lui Cy. M-aș mărita cu el chiar dacă ar fi sărac!

– Atâta timp cât nu încearcă să facă dragoste cu tine?

Antonia simți impulsul de a-l pălmui, dar el fu mai rapid prinzându-i mâna.

– Voiai să mă lovești, Antonia? Faptul că îți pierzi atât de ușor controlul înseamnă că ești o femeie adevărată, cu pasiuni, cu instincte.

– Dă-mi drumul, Patrick!

– Imediat. Dar mai întâi....

Patrick o sărută cu pasiune, iar ea rezistă la început cu înverșunare, apoi el o trase mai aproape la pieptul lui. În momentul acela ea ar fi putut să scape dar se simțea atrasă ca de un magnet și cedă sărutului lui. Îi simți mâinile pe trupul ei, începu să tremure gemând ușor cu ochii închiși, sângele începu să-i pulseze. Ea purta un tricou pe care Patrick i-l scoase cu ușurință pentru a-i cuprinde sânii cu mâinile. Cu mâini tremurânde, ea îi descheie cămașa simțindu-i trupul arzând, atingându-i mușchii puternici, umerii lați. Deodată, Patrick destrămă acea vrajă care se crease între ei, dându-i capul pe spate, forțând-o să-l privească.

– Acum, trebuie să recunoști că nu-l iubești pe Cy Devvon. Nu cred că și pe el l-ai dorit tot așa de mult. Dacă te măriți cu el, vei ruina două vieți!

Capitolul 7

Cy o sună pe Antonia la palazzo, după cină, pentru a se asigura că mutarea decursese fără probleme. Antonia cinase în cameră pentru că doamna Devvon ieșise cu o prietenă.

– Mă simt obosită și m-am culcat devreme, îi spuse ea.

– Sper că nu te-am trezit din somn, zise Cy îngrijorat.

Ea îi povesti că despachetase, își aranjase toate hainele și se simțea bine în noua ei casă. În timp ce vorbea se gândea cum putea să-i spună lui Cy ce era în mintea ei, dar i se păru imposibil să deschidă discuția pe tema asta la telefon, așa, din senin. Își dori să nu fi fost atât de lașă.

Poate că totuși vocea o trădase pentru că la un moment dat, Cy o întrebă:

– Este ceva ce nu-ți convine, Antonia?

Ea oftă pe jumătate nervoasă, pe jumătate ușurată.

– Nu știu cum ai ghicit! Probabil că a fost telepatie! Dar ai dreptate, Cy, m-am tot gândit, nu știu cum să-ți spun... sunt foarte confuză. Mi-e foarte greu să-ți explic ceea ce simt... nu știu să găsesc cuvintele potrivite.

– Încerci să-mi spui că te îndoiești de logodna noastră? o întrebă el, oftând.

– Exact. Cy, n-aș vrea să-ți stric viața, nu cred că sunt pregătită pentru căsnicie. N-ar fi trebuit să accept cererea ta cu atâta ușurință. Antonia făcu o pauză, simțind că nu mai are aer.

Cy era foarte receptiv.

– Putem să mai amânăm, draga mea. Nu trebuie să ne grăbim, așa că nu intra în panică.

Antonia își mușcă buzele, dorindu-și să-i fi spus tot adevărul. Oare de ce era atât de lașă?

Îi era teamă să recunoască în fața lui Patrick că-l iubea, iar lui Cy să-i spună adevăratul despre iubirea ei pentru acesta, ceea ce făcea imposibilă căsătoria lor. Nu, nu se putea mărita cu el.

Cy o lăsă să termine, apoi continuă s-o liniștească.

– Desigur, am observat o schimbare la tine de când m-am întors în Statele Unite, cred că n-am făcut bine lăsându-te prea mult timp singură. Am crezut că-ți va fi mai ușor să te obișnuiești cu ideea căsătoriei dacă vei fi mai mult timp departe de mine, dar se vede că am dat greș.

– Nu, ai avut dreptate, aveam nevoie de timp de gândire.

– Antonia, ai petrecut prea mult timp singură, gândindu-te la ce s-a petrecut atunci, la Bordighera, la viitorul nostru. Știu că-ți este greu, dar trebuie să dai uitării trecutul, să trăiești în prezent.

– Știu că asta ar trebui să fac.

– Mi-aș dori să vin astăzi la Veneția, să putem discuta aceste probleme deschis, dar am un program prea încărcat. Totuși, îți promit că voi veni imediat ce timpul mi-o va permite. Între timp, nu sta prea mult singură, nu-ți face probleme și nu te mai gândi la căsătorie pentru un moment. Nu vreau să te oblig în vreun fel. Scoate și inelul, dacă asta te ajută în vreun fel, dar pune-l undeva în siguranță, în palazzo, da? Cy îi spuse ultimele vorbe pe un ton glumeț, dar ea știa că inelul valora foarte mult. Iar acum culcă-te, .odihnește-te, și

dimineața vei vedea lucrurile altfel. Cy îi vorbea mereu de parcă ea ar fi fost un copil, iar el un adult care trebuie să aibă grijă de ea. Oare așa o vedea el, ca pe un copil? Era adevărat că între ei era o mare diferență de vârstă căci Cy avea aproape vârsta tatălui ei... Cum putea el să vrea să se căsătorească cu o femeie pe care o considera încă un copil? După ce închise telefonul, Antonia rămase cu ochii în tavan, ascultând apa care se lovea de maluri în jurul palazzo-ului, gondolele care treceau pe Canal Grande. Avea inima grea. Cy n-o luase în serios.

Iar ea își spuse că nu fusese destul de sinceră cu el. De fapt, nu-i spusese ce gândea , nici ce simțea. Poate de aceea el luase discuția ca pe un atac premarital de nervi, pe fondul celor întâmplate cu doi ani în urmă. Dar ea nu-i spusese că l-a reîntâlnit pe Patrick. Ea era sigură că Cy n-o iubea. Nu dăduse nici o dovadă de pasiune, sărutările lui fuseseră tandre, dar lipsite de pasiune. Era mai bine dacă-i spunea că nu-l iubește, că este îndrăgostită de Patrick. Își îngropă fața în pernă. Nu trebuia să se mai gândească la Cy.

A doua zi, gândurile i se mai limpeziră și se duse pentru ultima dată la casa cu smochin, de pe Dorsoduro. Susan și Alex dădeau o petrecere de adio

pentru prieteni și ea îi ajuta la curățenie, la pregătirea mâncărurilor, cu toate că se hotărâseră să facă feluri foarte simple cum erau paella, pizza, care puteau fi încălzite când veneau oaspeții.

Când totul fu pregătit, frânți de oboseală se așezară în fotolii, cu câte un pahar de vin alb în față pentru a mai stabili ultimele lucruri înainte de a face dușuri și a se îmbrăca.

– Ce idee nebunească ne-a venit! exclamă Susan Jane. Mâine, când ne așteaptă un drum atât de lung vom fi morți de oboseală!

– Da, dar nu vom avea nimic de strâns aici, am vorbit cu o femeie căreia trebuie să-i las cheile casei! adăugă Alex, pe tonul lui optimist, dintotdeauna. Și nici n-o să fim nevoiți să gonim până la Monte Carlo, ne putem opri pe drum la vreun motel, să dormim acolo noaptea. Relaxează-te dragă, îi spuse el lui Susan Jane, nu există probleme pe care să nu le putem rezolva.

Susan Jane goli paharul de vin și le spuse:

– Sunt prima la duș!

Alex care rămăsese cu Antonia comentă:

– Ea trebuie să fie mereu prima la duș! Asta îi lasă mai mult timp să se îmbrace, căci știi cum îi place să

piardă vremea când este vorba de o petrecere! Se schimbă de cel puțin zece ori până se decide ce să poarte!

– Dar arată superb întotdeauna! zise Antonia.

– Așa este, admise și Alex. Dar tu ce vei îmbrăca? Ceva sălbatic și sexy, sau elegant și sofisticat?

Antonia îl privi ciudat știind că nici una dintre aceste descrieri nu i se potrivea. De fapt, ultimul lucru pe care și-l dorea era să arate sexy. Ea nu știa cum să se treacă neobservată de bărbați oriunde s-ar fi aflat. Cu toate că-i plăcea eleganța altor femei, ea era foarte conștientă că nici acest lucru n-o caracterizează.

– Am adus cu mine numai rochia pe care mi-ai dăruit-o cu ocazia carnavalului, unchiule Alex.

– Și pe care n-ai îmbrăcat-o niciodată, de fapt.

Era o rochie realizată special pentru a fi purtată la Carnavalul din Veneția, care avea loc în februarie când orașul era încă răcoros, umed și întunecat. Explozia sălbatică a carnavalului aprindea străzile Veneției timp de o săptămână, aducând turiștii chiar și în acest sezon mort, precum și mii de studenți la arte de pe tot cuprinsul Italiei, ba chiar din toată Europa, care veneau aici să se distreze și să facă bani cu pictura corporală.

Alex Holtner, soția lui și Antonia pierduseră de fapt carnavalul, sosind la două săptămâni după ce se sfârșise, dar Alex insistase să-i cumpere o rochie superbă pe care ea nu și-ar fi permis-o. Era o rochie care se purta numai în ocazii speciale cum era aceasta. Antonia își alese și o mască potrivită cu rochia.

De cum o văzuse, Susan Jane îi spusese:

– Du-te și probeaz-o!

Ea se împotrivise, dar Susan insistase foarte mult și Antonia cedase, probând rochia. Văzându-se astfel îmbrăcată Antonia rămase uimită, la fel Susan Jane și Alex.

– Dar nu mi-o pot permite! spusese ea cu oarecare tristețe.

– Noi ți-o dăruim, Antonia, spusese Susan Jane iar Alex încuviințase.

Acesta fusese unul dintre nenumăratele lor gesturi de generozitate. Cei doi erau cei mai apropiați prieteni ai ei și fusese norocoasă să-i aibă. Iubirea lor o făcuse să nu mai simtă indiferența părinților ei. Îi privi pe cei doi cu ochii în lacrimi și le spuse:

– Dacă ați ști cât îmi veți lipsi! Veneția mi se va părea serbădă fără voi!

– Suntem la câteva ore distanță; dacă simți nevoia să vorbim sună-ne și vom veni să te vedem. Dar suntem siguri că-ți va plăcea să locuiești la palazzo: ai un apartament superb, Patsy Devvon te place, iar Cy nu va mai sta mult departe. Apropo, când se întoarce?

Antonia lăsă ochii în jos, amintindu-și cum încercase să-i explice lui Cy că nu se mai căsătorea cu el.

Alex fu chemat de soția lui s-o ajute la fermoarul unei rochii pe care voia s-o îmbrace, iar Antonia fu ultima care făcu duș. Tocmai își făcea manichiura când Susan Jane îi spuse că se duceau să mai cumpere băutură, căci unul dintre invitați aducea cu el o întreagă formație de jazz care urma să dea un adevărat concert în gradină.

După ce-și termină manichiura, Antonia se duse în fața oglinzii unde-și puse masca pe care unchii ei i-o cumpăraseră odată cu rochia. Masca îi acoperea partea de sus a feței, lăsându-i libere gura, obrajii, bărbia. Era dificil să facă masca aceasta să stea bine, iar Antonia se luptă câteva momente cu sforile pe care trebui să și le prindă în păr, operație nu tocmai simplă. De aceea, răsuflă ușurată când auzi pași pe scări, însemnând că unchii ei se întorseseră.

– Susan Jane, poți veni să-mi aranjezi masca?

Antonia se întoarse spre ușă, așteptând reacția lui Susan Jane.

Dar în cadrul ușii nu se afla Susan Jane ci Patrick. El o privi câteva minute.

– Te rog să pleci numaidecât, ca să nu strig după ajutor!

– Tu m-ai invitat, Antonia!

Ea nu apucase să se îmbrace, purta doar un combinezon negru cu dantelă, care nu-i ascundea prea mult din trup.

– Am crezut că este Susan Jane, pe ea am invitat-o. Te rog să ieși imediat, altfel voi striga după ajutor.

– Nu mai este nimeni în casă, Susan și Alex au plecat să mai cumpere răcoritoare, zise el apropiindu-se. Patrick era îmbrăcat într-un costum negru, cu o eșarfă albă. Îmbrăcămintea asta îl făcea să pară mult mai înalt. Antonia simți dorință de cum îl văzu căci nu putea rămâne insensibilă la felul în care arăta el. Se uită disperată în jur după un obiect de îmbrăcăminte, dar capotul îl lăsase pe un scaun care se afla la ușă și pentru a-l recupera însemna să treacă pe lângă Patrick.

– Arăți foarte sexy, Antonia, murmură Patrick cu glas încărcat de dorință. În seara asta strălucești, pari

o făptură mistică, jumătate pasăre, jumătate femeie. Ce fel de pene sunt acestea ? Ale unui porumbel? Nu, ar trebui să fie mai cenușii.

– Mi s-a spus că sunt de fazan argintiu.

– Sunt foarte frumoase, zise Patrick atingându-i obrazul cu tandrețe.

Antonia îl urmărea ca hipnotizată, incapabilă de a se mișca, dorința făcând-o să se înfioare.

– Dacă ai fi pasăre te-aș pune într-o colivie, murmură Patrick. Dacă ai fi femeie m-aș încuia cu tine într-o încăpere unde să facem dragoste zile întregi.

Antonia se forță să râdă.

– Ai un foarte ciudat simț al umorului!

– Așadar, spune-mi ce vrei să fii, Antonia! Dacă vrei să fii femeie, spune-mi! zise el trăgând-o la pieptul lui. Nu te mai împotrivi, Antonia, relaxează-te.

– Nu pot suporta atingerea ta, Patrick, șopti ea închizând ochii.

– De ce nu mă privești, Antonia? Dacă continui să stai cu ochii închiși și să pretinzi că nu s-a întâmplat nimic, nu vei depăși niciodată această stare.

– Nu te înfuria, Patrick, nu suport să fii furios... la fel s-a întâmplat și cu celălalt bărbat....

– Iar eu, când te văd în starea asta îmi pierd cumpătul și simt nevoia să-l ucid pe cel care te-a molestat. Antonia, mai curând sau mai târziu, va trebui să te comporți ca o femeie, să simți nevoia să fii iubită, nu este nimic rușinos în asta. Și eu simt nevoia de dragoste, fiecare ființă o simte. De fapt avem nevoie toți de dragoste așa cum plantele au nevoie de apă. Ai trecut printr-o experiență traumatizantă, dar dacă vrei să fii o femeie adevărată va trebui să depășești acest moment și să iubești. Patrick o sărută cu tandrețe, cu multă grijă de data asta.

– Ei, a fost ceva neplăcut? Eu nu-ți voi face nici un rău, știi prea bine asta. Și nu poți nega că ți-a plăcut. Simți nevoia să te ating... astfel... Patrick trecu o mână peste formele trupului ei.

– Nu!

– Nu te speria și nu te împotrivi, Antonia! Nu este rușinos să admiți că simți ceva. Antonia roșise de rușine că Patrick se simțise dorit.

– Tot mă mai confunzi cu nemernicul acela? Ce să fac pentru a te convinge că n-aș abuza de o femeie? N-a fost cazul să forțez vreo femeie dintre cele care au fost în viața mea... Antonia își ridică privirea spre el. Nu cumva ești geloasă, draga mea?

Nimeni n-o mai numise astfel. Cuvântul o făcu să se topească. Într-un elan de pasiune ea își puse brațele de gâtul lui și se lipi de el. Patrick o ridică ușor, apoi o așeză pe pat.

– Să nu-ți fie teamă, iubito, nu te mai încorda. Sunt eu, iubito, deschide ochii și privește-mă.

– Patrick, oftă ea.

– Da, sunt Patrick și nu mai ai de ce să te temi vreodată.

Antonia se abandonă brațelor lui, dar deodată panica puse stăpânire pe ea, și începu să opună rezistență. Nu-l mai recunoștea, se temea de el. Părea atât de diferit, era foarte viril, foarte hotărât să facă dragoste cu ea. Străinul din noapte se afla în spatele lui, și ea începu să lupte cu el. Dar era prea târziu. Antonia începu să se zbată, să-l lovească, să-l zgârie.

– Oprește-te, Antonia, am crezut că am depășit acel moment!

– Îmi pare rău, zise ea, te-am zgâriat. N-am vrut, zise ea privindu-i spatele plin de sânge.

– Nu mai plânge, Antonia! Nu suport să te văd plângând. Am crezut că ești pregătită să faci dragoste cu mine. Patrick îi dădu drumul dar ea nu suportă, și se agăță disperată cu mâinile de gâtul lui.

– Antonia, hotărăște-te odată, mă vrei sau nu?

– Da, zise ea.

– Să nu te mai schimbi, nu mai răspund de faptele mele. Și fără lacrimi.

– Dacă aș putea uita noaptea aceea!

Patrick o sărută pasionat și ea își spuse că numai acel moment care se consuma între ei conta. Îi șopti numele, apoi simți că se pierde în brațele lui, sub sărutările lui... Dar tocmai când regăsiră acel plăcut moment de intimitate pe care îl pierduseră din cauza împotrivirii ei, se auzi un glas care o striga de la parter:

– Tonia! Ești gata? Ai nevoie de ajutor?

Patrick gemu a frustrare.

– N-am încuiat ușa de la intrare, șopti el.

Într-o secundă era la ușă. O încuie și începu să se îmbrace în cea mai mare grabă. După câteva secunde Alex încercă ușa.

– Tonia, nu ești gata? Avem o surpriză pentru tine!

Încercând să-și controleze vocea, ea răspunse:

– Imediat, unchiule, mă tem că am ațipit câteva secunde și m-am trezit tocmai acum, mă îmbrac imediat!

– Cum naiba să ies de aici fără ca ei să-și dea seama că am fost cu tine? mormăi Patrick.

– Oricum, va fi foarte jenant, șopti ea, îndreptându-se spre baie. Când reveni, Patrick nu mai era în încăpere. Antonia se repezi la fereastră, spunându-și că el trecuse în balconul alăturat și-și dăduse drumul de acolo. De ce naiba se întorseseră cei doi tocmai în momentul acela? Dar continuă să se aranjeze, să se îmbrace în costumul acela de carnaval care reprezenta o pasăre. Jos o așteptă multă lume. Toți începură să exclame încântați la vederea ei.

Ea-l căuta din priviri pe Alex, întrebându-se dacă Patrick era cu el. Cei doi erau în grădină, la fântână, bând șampanie. Patrick era cu fața la ea și o privea ciudat. El și Alex discutau cu un bărbat îmbrăcat într-un costum negru, aflat cu spatele la ea: Cy!

Alex o văzu și exclamă:

– Ai apărut, Antonia! Arăți minunat!

– Bună, draga mea! Ce surpriză!

Capitolul 8

Antonia se îndreptă spre ei, oarecum ușurată de faptul că purta masca de pene, care-i ascundea expresia ochilor, mimica, sentimentele. Se apropie cu timiditate de Cy și-și puse mâna în palmele lui întinse.

– Arăți minunat, draga mea, cu această costumație, ți se potrivește perfect.

Antonia, care-l urmărea cu coada ochiului pe Patrick, observă cum acesta deveni dintr-o dată foarte încordat. Dar nici Cy nici Alex nu observară. Fără a-l privi, Alex îi spuse:

– Patrick, hai să ieșim din grădină și să lăsăm aceste două persoane care se iubesc să-și manifeste bucuria revederii. Antonia îi aruncă o privire. Iar tu, Cy, trebuie să ai în vedere că dacă vrei să-ți săruți fata,

n-o poți face decât foarte rapid căci lumea va trece pe aici încontinuu. Patrick se încruntă, dar îl urmă pe Alex, iar Cy și Antonia se așezară pe banca de sub smochin.

– Te bucuri că am venit, Antonia? întrebă Cy. După convorbirea pe care am avut-o am fost foarte îngrijorat și am realizat că este mai bine să discutăm între patru ochi, așa că am făcut tot posibilul mi-am anulat toate întâlnirile din următoarele două zile pentru ca să fiu cu tine. M-am dus direct la palazzo, mă așteptam să te găsesc acolo, iar Patsy care a fost surprinsă să mă vadă, mi-a spus de petrecerea lui Alex. Am vrut să-ți fac o surpriză și se pare că am reușit.

– Nu trebuia să faci atâta drum, Cy, ți-aș fi scris, ți-aș fi explicat...

– Tocmai asta am vrut să evit, Antonia. Am vrut să te privesc în ochi și să-mi spui despre ce este vorba.

– Cy, am înțeles că... Fata se opri și-și mușcă buzele, apoi continuă: că deși te plac, nu te iubesc ca pe un viitor soț și nu este normal să mă căsătoresc cu tine în aceste condiții.

– Dar nu ți-am cerut să te îndrăgostești nebunește de mine, Antonia. Nu mai sunt un adolescent romantic care-și caută fata visurilor. Dar am

crezut că ne potrivim, iar tu mie îmi ești foarte dragă.Te potrivești cu stilul meu de viață, cu Patsy, cu palazzo. Vei fi o soție confortabilă, cu toate că ești foarte tânără.

Antonia îl privea uluită căci el nu-i mai vorbise niciodată așa.

– După experiența de acum doi ani am crezut că nu te interesează sexul și tocmai din acest motiv te-am cerut în căsătorie. Sexul nu este punctul meu forte, altfel m-aș fi căsătorit până acum. Iar când Patsy mi-a spus că te consideră soția ideală pentru mine am stat mai mult timp la palazzo tocmai pentru a te cunoaște. Am crezut că te vei mulțumi cu ceea ce-ți ofer. Așa că dacă vrei să-mi spui că nu ești pregătită pentru o viață sexuală nu este nici o problemă. Mi-aș dori un copil, este adevărat dar... mai pot aștepta, nu e nici o grabă.

Antonia realiză că bărbatul din fața ei nu încercase să facă dragoste cu ea pentru că n-o dorea de fapt! Era indiferent față de ea. Era evident acum că el își dorea o soție pe care s-o poată manipula, o soție numai de ochii lumii, care să se ocupe de casă, de viața socială și să nu aibă pretenții de ordin emoțional sau sexual de la el. De fapt, el nu-și dorea o femeie adevărată. În

momentul acela Antonia realiză că nu l-ar putea afecta cu respingerea cererii lui în căsătorie. Cu jumătate de glas ea îi spuse:

– Îmi pare rău, Cy, cred că amândoi ne-am pripit, eu n-aș putea fi soția pe care ți-o dorești. Totuși prea multe explicații nu-ți pot oferi. M-am răzgândit, asta-i tot. Te rog, nu insista, Cy, nu voi ceda. Voi renunța la slujba mea de la palazzo, sper că Patsy va găsi pe altcineva. Poate fata aceea va fi mai aproape de ceea ce-ți dorești tu.

– Oprește-te, Antonia, deja mă insulți!

– Îmi cer scuze, nu asta a fost intenția mea. Am vrut să spun că vei găsi pe altcineva, căci multe fete te-ar lua din toată inima pentru că ai multe de oferit: ești un bărbat bun, generos, la care eu țin foarte mult, dar îmi doresc altceva.

Din fericire, Alex veni spre ei, întrerupând acel moment penibil al explicațiilor. El o invită pe Antonia.

– Draga mea nepoată, simt nevoia să fiu un romantic demodat în această ultimă seară petrecută aici, aș vrea să dansez un vals cu tine. Dansară valsul iar Alex o invită apoi pe Susan Jane. Cy se apropie de Antonia.

– Un vals pot să dansez, iar dacă vei vrea l-am putea dansa împreună înainte ca eu să părăsesc această petrecere și să ies din viața ta.

– Te superi dacă-ți fur partenera? se auzi glasul lui Patrick.

– Vrei să dansezi cu el, Antonia? întrebă Cy.

Ea înclină din cap fără un cuvânt. Patrick o prinse de mijloc, iar ea se înfioră ca răspuns la atingerea lui, trupul o trădă lipindu-se perfect de cel pe care-l dorea. Începură să danseze. Antonia era tentată să închidă ochii și să-și rezeme capul pe pieptul lui.

– Tot mai vrei să te măriți cu Cy? o întrebă el. În pofida a tot ce s-a întâmplat?

Antonia se desprinse din brațele lui și fugi spre casă. Cei din jur o priviră curioși. Patrick veni după ea. Unii începură să râdă considerând că totul era un joc, căci nu-i puteau vedea fața ascunsă de mască. Antonia fugi spre camera în care stătuse ea până atunci, închise ușa, dar Patrick o izbi cu putere, deschizând-o și amândoi se prăbușiră pe podea. Rochia ei se rupse, mai ales penele acelea atât de delicate.

– Uite cum mi-ai stricat rochia! exclamă ea. Ce va spune lumea? Cred că timp de o săptămână numai despre asta va bârfi Veneția!

– La naiba cu ei, la naiba cu Veneția! Antonia, nu te poți mărita cu Cy! Știu că te face să te simți în siguranță, că te închide într-o colivie de aur, dar tu nu asta vrei, Antonia! Este un tip plictisitor, Antonia, un bărbat chel, de patruzeci de ani, mult prea bătrân pentru tine. Am văzut cum îl priveai. Te plictisește de moarte, Antonia.

Ea îl privi de parcă totul s-ar fi oprit în loc. Simți că totul în ea reîncepe în acel moment, că renaște. Dar șocul acestei renașteri o făcu să tremure violent.

– O, Patrick, șopti ea privindu-i buzele.

– M-am simțit foarte frustrat când am fost întrerupți de Alex, de atunci nu mă gândesc decât la tine, te doresc, Antonia. Subjugată de sunetul vocii lui, ea cedă dorinței lui iar Patrick o sărută cu pasiune.

– Nu te poți mărita cu Cy Devvon, n-aș suporta asta, Antonia. Cu mine trebuie să te măriți, ai simțit că sunt foarte îndrăgostit de tine?

Deci Patrick îi spunea c-o iubește, că vrea să se căsătorească cu ea.

– Vreau să-ți văd ochii, Antonia, scoate-ți masca! Acum, spune-mi, ce simți pentru mine?

– Te iubesc, șopti ea, iar el îi prinse fața în palme.

– Iubito, zise el sărutând-o. N-aș vrea acum decât să fac dragoste cu tine, dar mi-e teamă că Alex poate să ne surprindă. Cred că este îngrijorat pentru tine, dar oricum nu este mai îngrijorat decât am fost eu când l-am văzut pe Cy. După ce am făcut dragoste atât de pasionat înainte de petrecere, te-am văzut alături de el și am crezut un moment că vei opta pentru bogăție.

– Nu, am optat pentru dragoste, spuse ea.

– Atunci, scoate acest inel, Antonia, nu pot suporta să-l văd pe degetul tău.

Ea îl privi cu nesiguranță.

– Patrick, noi n-am vorbit niciodată despre... Laura, nu crezi c-ar trebui s-o facem?

El oftă, apoi ridică din umeri.

– Cred că știi tot ce este important despre mine, Antonia. Pe Laura am iubit-o și trebuia să ne căsătorim, dar ea a cunoscut pe altcineva. Ne-am despărțit și atunci te-am cunoscut pe tine, tocmai când eram mai supărat. Laura s-a logodit cu mine pentru că eu i-am cerut-o, dar nu m-a iubit niciodată, iar când s-a îndrăgostit realmente, de alt bărbat, a realizat c-a făcut o greșeală. Dacă s-ar fi căsătorit cu mine am fi regretat amândoi.

– Deci la petrecerea aceea la Bordighera m-ai privit așa doar pentru că semănam cu ea?

– La început, da. Dar apoi mi-am dat seama că asemănarea era superficială și am continuat să te privesc pentru că-mi plăceai.

– Te iubesc, Patrick, murmură ea, iar el o luă în brațe și o sărută. Antonia îi răspunse la sărut, fericită, pentru prima oară în viață. Dragostea lui Patrick reușise să închidă rănile acelei nopți de teroare. Împreună aveau să izgonească nălucile care-i hăituiseră doi ani.

Sfârșit